

Strana 6

Vera u Boga kad
smo suočeni sa
izazovima

Strana 8

Radost
Gospodnja je
naša sila

Strana 14

Molitva na
španskom

Pregled 3/2019

Adventistički svet

O naslovnoj strani

Kelvin Kolman iz Kurande, blizu Kernsa u Kvinslendu, Australija, prisustvovao je nedavnom ATSIM (Aboriginal and Torres Strait Islander Ministries) kampu. ATSIM slavi 40 godina služenja australijskim domocima, koji se priključuju Adventističkoj crkvi sedmog dana najbrže od svih ostalih stanovnika Australije. Kevinovo pleme je Olkola, sa poluostrva Kejp Jork. On je druga generacija adventista i starešina adventističke crkve sedmog dana u Kurandi.

Fokus

10 Radost putovanja

Svet

8 Duhovna poruka

Moja crkva

3 Komentari vesti

6 Globalni pogled

16 Glas milenijalca

Živa vera

14 Mogu li da ti ispričam priču?

SLUŽENJE U ČEKANJU

Napisao: Bil Not

U 2 sata ujutru u čekaonici bolničke intenzivne nege razgovor uvek prestaje. Nema više ničeg što bi se moglo reći.

Svi utešni odlomci iz Biblije su već pročitani. Završena je priča o svoj deci i unucima.

Svaka utešna reč medicinskog osoblja dobro je razmotrena – dva, tri ili četiri puta.

Fluorescentna svetla povremeno zatrepere, kao i nade onih koji sede i čekaju. Iza uglačanih metalnih vrata je neko dragocen, neko od životne važnosti za one koji čekaju. Svaki put kad se začuju koraci u hodniku ili prođu bolnička kolica brzo se udahne, jer se u strahu čak i uobičajeni zvuci čine zloslutnim.

Kao mladi pastor smatrao sam da mi je uloga da izgovoram mudre reči, da govorim ozbiljno i polako; da govorim o veri sve dok postoji nada. Ali onda sam spoznao koliko su reči slabe kad su srca obuzeta velikim bolom; kad suze ne donose olakšanje; kad brige neće da odu.

Kad su reči odslužile svoje i uradile najviše što su mogle, na kraju ostaje samo da se čeka sa onima koji su zabrinuti, povređeni ili ožalošćeni. Stisak ruke, zagrljaj, nežan dodir koji i bez reči govori: „Ja sam tu“ – to su darovi koje dajemo jedni drugima kad nam ponestane reči.

Kad nas telo boli, kad je našem srcu potrebno isceljenje, spoznajemo šta znači biti deo tela Hristovog. Obično prisustvo drugog vernika koji deli naš bol ili nas drži za ruku postaje prisustvo samog Gospoda. To je upravo ono što je On obećao: „Jer gdje su dva ili tri sabrani u ime moje ondje sam ja među njima“ (Mat.18,20).

Isusov učenik koji sa nama čeka u sitne sate podseća nas – vraća nam misli – na Onog koji obećava da nas nikad neće napustiti ili ostaviti, čak ni na kraju vremena.

Gospod koji je tražio utehu od svojih prijatelja u sopstvenom bolnom čekanju, sagradio je Crkvu sa planom da mi nosimo bremena jedni drugima i tako ispunimo Njegov zakon (Gal. 6,2). Svuda oko vas – dan za danom, sedmicu za sedmicom – nalaze se oni kojima je Bog dao dar da vas hrabre i podržavaju, ponekad samo rečima. On je isto tako dao i vas njima – da sa

njima čekate i delite vreme, i zastupate Ga u trenutku kada je to prisustvo važnije od bilo koje izgovorene reči.

Dok otkrivete divne priče iz ovog broja časopisa *Adventistički svet /Adventist World/*, uočite koliko se često radost javlja u prisustvu nekog pobožnog čoveka ili žene koji ispoljavaju Hristov dar prisutnosti u trenutku kad je to nekom neophodno.

Adventistički svet

O naslovnoj strani

Kelvin Kolman iz Kurande, blizu Kernsa u Kvinslendu, Australija, prisustvovao je nedavnom ATSIM (Aboriginal and Torres Strait Islander Ministries) kampu. ATSIM slavi 40 godina služenja australijskim domocima, koji se priključuju Adventističkoj crkvi sedmog dana najbrže od svih ostalih stanovnika Australije. Kevinovo pleme je Olkola, sa poluostrva Kejp Jork. On je druga generacija adventista i starešina adventističke crkve sedmog dana u Kurandi.

Fokus

10 Radost putovanja

Svet

8 Duhovna poruka

Moja crkva

3 Komentari vesti

6 Globalni pogled

16 Glas milenijalca

Živa vera

14 Mogu li da ti ispričam priču?

SLUŽENJE U ČEKANJU

Napisao: Bil Not

U 2 sata ujutru u čekaonici bolničke intenzivne nege razgovor uvek prestaje. Nema više ničeg što bi se moglo reći.

Svi utešni odlomci iz Biblije su već pročitani. Završena je priča o svoj deci i unucima.

Svaka utešna reč medicinskog osoblja dobro je razmotrena – dva, tri ili četiri puta.

Fluorescentna svetla povremeno zatrepere, kao i nade onih koji sede i čekaju. Iza uglačanih metalnih vrata je neko dragocen, neko od životne važnosti za one koji čekaju. Svaki put kad se začuju koraci u hodniku ili prođu bolnička kolica brzo se udahne, jer se u strahu čak i uobičajeni zvuci čine zloslutnim.

Kao mladi pastor smatrao sam da mi je uloga da izgovoram mudre reči, da govorim ozbiljno i polako; da govorim o veri sve dok postoji nada. Ali onda sam spoznao koliko su reči slabe kad su srca obuzeta velikim bolom; kad suze ne donose olakšanje; kad brige neće da odu.

Kad su reči odslužile svoje i uradile najviše što su mogle, na kraju ostaje samo da se čeka sa onima koji su zabrinuti, povređeni ili ožalošćeni. Stisak ruke, zagrljaj, nežan dodir koji i bez reči govori: „Ja sam tu“ – to su darovi koje dajemo jedni drugima kad nam ponestane reči.

Kad nas telo boli, kad je našem srcu potrebno isceljenje, spoznajemo šta znači biti deo tela Hristovog. Obično prisustvo drugog vernika koji deli naš bol ili nas drži za ruku postaje prisustvo samog Gospoda. To je upravo ono što je On obećao: „Jer gdje su dva ili tri sabrani u ime moje ondje sam ja među njima“ (Mat.18,20).

Isusov učenik koji sa nama čeka u sitne sate podseća nas – vraća nam misli – na Onog koji obećava da nas nikad neće napustiti ili ostaviti, čak ni na kraju vremena.

Gospod koji je tražio utehu od svojih prijatelja u sopstvenom bolnom čekanju, sagradio je Crkvu sa planom da mi nosimo bremena jedni drugima i tako ispunimo Njegov zakon (Gal. 6,2). Svuda oko vas – dan za danom, sedmicu za sedmicom – nalaze se oni kojima je Bog dao dar da vas hrabre i podržavaju, ponekad samo rečima. On je isto tako dao i vas njima – da sa

njima čekate i delite vreme, i zastupate Ga u trenutku kada je to prisustvo važnije od bilo koje izgovorene reči.

Dok otkrivete divne priče iz ovog broja časopisa *Adventistički svet /Adventist World/*, uočite koliko se često radost javlja u prisustvu nekog pobožnog čoveka ili žene koji ispoljavaju Hristov dar prisutnosti u trenutku kad je to nekom neophodno.

Adventistička škola prikuplja sredstva za žrtve u Krajstčerču, Novi Zeland

Napisali: Pol Mičel i zaposleni u časopisu *Adventist Record*

Dan „Snaga cveća“ nastoji da unese svetlost i boju u srce tame.

Studenti adventističkog koledža Longbern u Severnom Palmerstonu, na Novom Zelandu, nosili su cveće i prikupljali donacije za porodice žrtava nedavne pucnjave u džamiji. S leva: Eden Djuker, 11; Džozefin Mau, 17; Sofi Pigot, 17; Amelija Tirel, 17; Eva Zou, 11; i Harmoni Ngarepa, 11.

Jedna grupa novozelandskih studenata prikuplja donacije za žrtve pucnjave u džamiji u Krajstčerču uz pomoć „snage cveća“ i poruke o deljenju humanosti.

Amelija Tirel, 17 godina, i studentske vođe sa njenog adventističkog koledža Longbern sakupili su priloge svojih kolega da bi ih poslali žrtvama terorističkih napada od 15. marta 2019. i njihovim porodicama.

„Pucnjava u džamiji bila je u petak popodne; to znači da je subota imala mnogo povoda za razmišljanje“, rekao je direktor škole Brendan van Ostven. „Neverica i šok su ustupili mesto žalosti i gnevu, dok smo išli nepoznatom stazom. Kad je osvanuo ponedeljak, ponovo smo se našli u školi, kao i na svakom početku sedmice. Kako reagovati na takav čin mržnje? Posle bogoslužjenja sastao se tim naših studentskih vođa i svi su se složili da je ljubav uvek odgovor.“

Studentske vođe su odlučile da se održi dan prikupljanja sredstava

pod sloganom „snaga cveća“, inspirisani vencima i cvećem koje su ljudi polagali u džamijama širom Novog Zelanda.

„To je jednostavno nešto pozitivno, sve te razne boje koje se međusobno razlikuju, ali su ipak cveće i lepše je kad su zajedno – što važi i za ljude“, rekla je Tirelova.

U sredu, 20. marta, svaki student i član kolektiva adventističkog koledža Longbern nosio je cveće u kosi, oko vrata ili šarene košulje jarkih boja, i dao svoj prilog. Bio je to namerno živopisan događaj, koji je ulivao nadu u vreme najmračnijeg dana Novog Zelanda, i trenutak kad ljudi treba da se sete koliko smo svi međusobno slični, kako se izrazila Tirelova.

Za Tirelovu je nešto zajedničko bilo to što su mnoge žrtve bile izbeglice i imigranti koji su ovamo došli da bi se osećali bezbedno. To je bio slučaj i sa njenom porodicom. U blizini njihovog nekadašnjeg doma u Ujedinjenom Kraljevstvu bila su dva teroristička

napada, koji su doveli do povećanja policijskih snaga, straha i neizvesnosti kada bi moglo doći do sledećeg napada, rekla je ona.

„Moja porodica je ovamo došla pre 18 meseci da bi pobjegla od tog osećaja, ali sada se to i ovde desilo“, kaže ona.

Njena koleginica, Sofi Pigot, 17 godina, rekla je da svi osećaju bes i očajanje. „Zato smo želeli da pružimo ohrabrenje i pokažemo da postoji nada za zajednički put napred“, kazala je ona. „Mir, ljubav i poštovanje su vrednosti koje neguju muslimani, hrišćani i svi Novozeleđani. Bolje je graditi na našim sličnostima nego se fokusirati na razlike – ne samo posle neke tragedije, već svakog dana.“

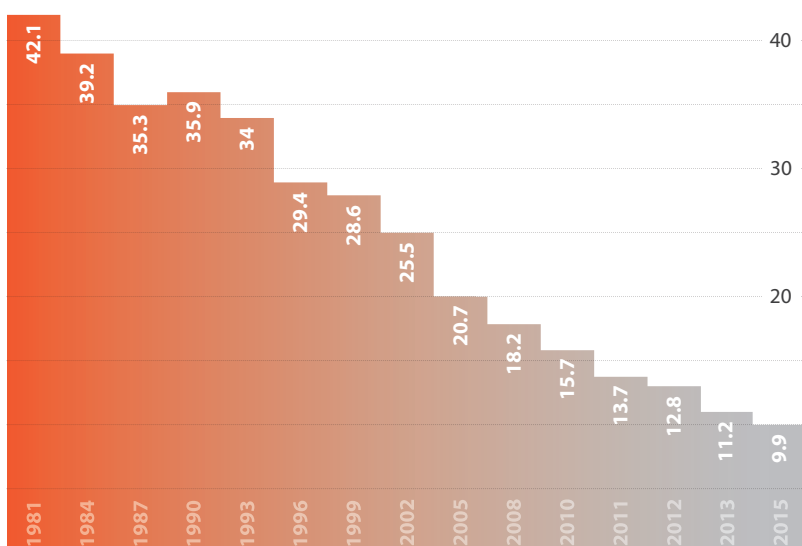
„Vrlo sam ponosan što naši studentski lideri, naša škola i naša zemlja jednostavno žele da pokažu 'ljubav', rekao je van Ostven. „Na kraju krajeva, Bog je ljubav.“ ©

„Reč je o spasavanju života i podršci životu bez oskudice; reč je o stvaranju uslova koji će omogućiti dostojanstven život; i takođe o negovanju saradnje u mnogim segmentima društva kako bi život svima bio dobar.“

- Ganun Diop, direktor Odeljenja za javne poslove i versku slobodu (Public Affairs and Religious Liberty Department) Adventističke crkve, definiše koncept „ekonomije života“. Ovaj komentar dat je na petom godišnjem simpozijumu o ulozi verski zasnovanih organizacija u međunarodnim poslovima, održanom 29. januara 2019. u Sekretarijatu UN u Njujorku. Suorganizator ovog godišnjeg događanja je Adventistička crkva sedmog dana i ove godine fokus je bio na praktičnim i etičkim problemima finansiranja razvoja. Prisustvovalo je više od 300 ljudi, koji su predstavljali kako Ujedinjene nacije, tako i razne verski zasnovane organizacije.

Opada stopa globalnog ekstremnog siromaštva

Procenat stanovništva

600

Broj transplantacija jetre obavljenih u Hospital Adventista Sylvestre (HAS), adventističkoj zdravstvenoj ustanovi u Rio de Žaneiru, Brazil. Bolnici je trebalo osam godina da dostigne ovu cifru. HAS-ov program transplantacija sprovodi tim od 20 stručnjaka, koji uključuje hirurge, hepatologe i anesteziologe. U februaru 2019. HAS je svečano obeležio otvaranje renoviranog odeljenja za hiruršku hospitalizaciju.

„Imamo previše neusaglašenosti između pojedinih organa crkve. Treba da pronađemo jedinstveno mišljenje; treba da pronađemo jedinstven način rada.“

- Džonatan Dafi, predsednik Adventističke agencije za razvoj i pomoć (ADRA), obraća se učesnicima GAIN-a, Globalnog samita za komunikacije i tehnologiju. GaiN je sa Adrom bio domaćin ovog godišnjeg skupa u vezi sa godišnjim savetom Adre, koji je ove godine održan u blizini Amana, Jordan. Obe organizacije su tražile način da se stvori veća sinergija između Adre i raznih adventističkih administrativnih jedinica i institucija širom sveta.

„Ovaj događaj se najbolje može opisati kao kafić ideja. Vidim koje ideje se isprobavaju, to me nadahnjuje novim idejama i pomaže mom timu da razmisli o našim evanđeoskim planovima.“

- Dejvid Denis, predsednik Južne oblasti Nove Engleske, SAD. Denis je prisustvovao konferenciji eHuddle Severnoameričke divizije o evangelizmu. Više od 200 učesnika, od pastora do administratora konferencije i koordinatora evangelizacija, razgovaralo je o tome kako se može efikasnije dopreti do ljudi u sve sekularnijoj kulturi. Izlagači su govorili o oprobanim i proverenim načinima – koji se često pominju kao tradicionalni metodi svedočenja – da se dopre do članova njihove zajednice, dok su neki izneli inovativne, kreativne i nove pristupe za angažovanje svojih lokalnih zajednica i crkava.

Broj 1

Mesto koje na Tripadvisor sajtu zauzima adventistički restoran Mana Hejven Kafe u Bajron Beju na severnoj obali Novog Južnog Velsa, Australija. Bajron Bej je popularna destinacija za odmor, poznata po divnoj okolini i plažama, mestima za surfovanje i ronjenje, kao i umetničkim i muzičkim festivalima. Ovaj potpuno veganski restoran otvorili su članovi Adventističke crkve u Bajron Beju na crkvenom zemljištu. Crkva je blagoslovena sa više od 10 donatora tog restorana, koji u lokalnoj crkvi prisustvuju bogoslužjenjima.

10.000

Broj knjiga *Power of Hope (Moć nade)* podeljenih na Filipinima pripadnicima oružanih snaga Filipina (AFP) od strane predstavnika Adventističke crkve sedmog dana. Distribuciju ove literature koordinisala je Bagong Usbong Na Lingkod Bayan (BULB), adventistička organizacija u vladinom sektoru, posle ceremonije dizanja zastave kojoj redovno prisustvuju zvaničnici iz vlade. Oficiri su se zahvalili u ime hiljada zaposlenih koji će dobiti knjigu.

Globalni pogled

Vera u Boga pri suočavanju sa izazovima

Zašto možemo da pevamo radosne pesme?

Šta vas čini srećnim? Šta vas ispunjava radošću? Dok osećanje sreće može biti prolazno, radost – prava radost – duboka je i trajna. Pošto se ne menja u datim okolnostima, prava radost je širi pojam i dovodi do stabilnog, trajnog zadovoljstva.

Biblija je puna radosti, sa skoro 200 stihova rasutih po celom Starem i Novom zavetu. Od mnogih tema u Bibliji, njeni pisci ističu da radost često nastaje zbog verovanja u Boga i potčinjavanja Njegovoj volji, čak i kad se okolnosti čine strašnim.

Priča o radosti u 2. Dnev. 20 govori o Božjoj moći da se bori za svoj narod kad se on:

- **okupi i „traži pomoć od Gospoda“** (stih 4)
- **usrdno moli.** U divnoj molitvi u stihovima 6-12, Josafat potvrđuje Božju veličinu i moć, navodi koje je sve milostive blagoslove Bog dao svom narodu, i poziva se na Božja obećanja da će ga spasavati od neprijatelja. On priznaje koliko su bespomoćni i ostavlja Bogu da presudi dok završava molitvu rečima: „Bože naš, zar im nećeš suditi? Jer u nama nema snage da se opremo tome mnoštvu velikom, koje ide na nas, niti mi znamo što bismo činili, nego su oči naše uprte u te“ (stih 12).
- **kad sluša Božje proroke i sledi njihova uputstva.** U ovoj priči Bog angažuje proroka Jazila da govori Njegovom narodu. „Ovako vam veli Gospod: ne bojte se i ne plašite se toga mnoštva velikoga, jer nije vaš rat nego Božji“ (stih 15). Jazil zatim daje konkretna uputstva kako Judejci treba da priđu neprijatelju, ponovo ih hrabreći: „Ne bojte se i ne plašite se; sutra izidite pred njih, i Gospod će biti sa vama“ (stih 17).

„Radost Gospodnja... je obećanje praštanja, očišćenja i obnove.“

Rešivši da veruje u poruku koju je Bog dao Jazilu i da po njoj postupi, Josafat kaže: „Vjerujte Gospodu Bogu svomemu i bićete jaki, vjerujte prorocima njegovijem i bićete srećni“ (stih 20). I dogovorivši se sa narodom „postavi pjevače Gospodnje da hvale svetu krasotu idući pred vojskom“ (stih 21).

Dok je Božji narod išao napred u veri, On je na čudesan način ispunio obećanja koja im je dao i doneo im pobjedu! „Potom okrenuše svi Judejci i Jerusallimljani i Josafat pred njima da se vrate u Jerusallim s veseljem, jer ih oveseli Gospod neprijateljima njihovijem“ (stih 27).

RADOST GOSPODNJA

Jedna od najpoznatijih izjava radosti u Bibliji je iz Nemije 8,10: „Zato ne budite žalosni, jer je radost Gospodnja vaša sila.“ Okolnosti u kojima je ovo izrečeno ne izgledaju nimalo radosno. Mnogi Izrailjci koji su se bili vratili u Jerusallim iz vavilonskog ropstva tada su našli uništen grad, oštećen Hram i srušene zidine.

Sada je Hram već nekoliko decenija bio obnovljen. Ali su zidine ponovo napravljene tek kad su došli Jezdra i Nemija. Čak i tada je veliki deo grada još uvek bio u ruševinama.

Kad su zidine završene i kapije vraćene na svoje mesto, „skupi se sav narod na ulicu koja je pred vratima vodenijem, i rekoše Jezdri književniku da donese knjigu zakona Mojsijeva koji daje Gospod Izrailju“ (stih 1).

Stojeći na visokoj drvenoj platformi, Jezdra počeo da jasno i razgovetno čita Pismo. Osim toga, Leviti pođoše među ljude kako bi im pomogli da razumeju šta im se čita. Kad su ljudi počeli da shvataju značenje Božjeg zakona, briznuli

su u plač. Shvatili su koliko su nisko pali. Osuđeni zbog greha i sa suzama kajanja, ljudi su se klanjali i iskazivali poštovanje Bogu.

„U ovom izveštaju, za sve one koji su svesni svojih greha i opterećeni svešću o svojoj nedostojnosti, kriju se pouke o veri i on može da im posluži kao ohrabrenje“, pisala je Elen Vajt. „Svako istinsko obraćenje Gospodu unosi trajnu radost u život. Kada se grešnik pokori uticaju Svetoga Duha, uviđa svoju krivicu i prljavštinu nasuprot svetosti veilikog Ispitivača ljudskih srca. Uviđa da je osuđen kao prestupnik. Međutim, zbog toga ne sme da padne u očajanje, jer mu je pomilovanje već osigurano. On može da se raduje što su mu gresi oprosteni, može da uživa u ljubavi nebeskog Oca koji mu prašta. Bogu je na slavu da grešna, ali pokajnička ljudska bića grli rukama svoje ljubavi, da zavija njihove rane, da ih čisti od greha, da ih odeva u haljine spasenja.“

Kakvog li razloga za radost! Radost Gospodnja je zaista naša snaga! A šta je to radost Gospodnja? To je obećanje praštanja, očišćenja i obnove. To je način da se vratimo na put Božje volje za naš život. Radost Gospodnja je nešto što možemo da primimo sada i što je ispunjeno nadom u večnost sa Njim.

MI SE MENJAMO POSMATRAJUĆI

Elen Vajt je pisala: „Isusovom zaslugom pali Adamovi sinovi su postali ‘sinovi Božji’... Život hrišćanina treba da bude život vere, pobjede i radosti u Bogu. ‘Jer svaki koji je rođen od Boga, pobjeđuje svet; i vera je naša ova pobjeda koja pobjedi svet.’ (1. Jovanova 5,4)...

To su, dakle, plodovi biblijskog obraćenja i posvećenja; ali, pošto se hrišćanski svet tako nemarno odnosi prema velikim načelima pravednosti, objavljenim u Božjem zakonu, mi

zaista retko imamo priliku da vidimo te plodove...

Mi se preobražavamo gledanjem. Ali pošto su zanemareni oni sveti propisi u kojima je Bog prikazao ljudima savršenstvo i svetost svoga karaktera, pošto su misli ljudi usmerene na ljudska učenja i teorije, nije čudo što je došlo do opadanja istinske pobožnosti po crkvama.

‘Blago čoveku koji ne ide na veće bezbožničko... nego mu je omililo zakon Gospodnji, i o zakonu njegovu misli dan i noć. On je kao drvo usađeno kraj potoka, koje rod svoj donosi u svoje vreme i kojemu list ne vene, što god radi, u svemu napreduje’ (Psalam 1,1-3).

Tek kada se Božjem zakonu vrati njegovo pravo mesto, može doći do obnavljanja prvobitne vere i pobožnosti među pripadnicima naroda koji sebe smatra Božjim narodom. ‘Gospod reče ovako: stanite na putevima i pogledajte, i pitajte za stare staze, koji je put dobar, pa idite po njemu, i naći ćete mir duši svojoj’ (Jeremija 6,16).“

Mir koji Bog unosi u našu dušu dok se svakodnevno povezujemo sa Njim je ono što nam stvara večnu radost – i sve je to zbog Njega! ☺

¹ Ellen G. White, *Prophets and Kings* (Mountain View, Calif.: Pacific Press Pub. Assn., 1917), p. 668.

² Ellen G. White, *The Great Controversy* (Mountain View, Calif.: Pacific Press Pub. Assn., 1911, 1950), pp. 477, 478.

Ted N. C. Wilson je predsednik svetske Crkve adventista sedmog dana. Dodatni članci i komentari se mogu dobiti na predsednikovoj adresi na Tviteru: @pastortedwilson i Fejsbuku: @Pastor Ted Wilson.

Radost Gospodnja je vaša sila

Božić je brzo stigao i došao je trenutak raspakivanja darova. Pored žutih i zelenih plastičnih posudica, moja žena, Šantal, bila je sašila i lepe keceljice za devojčice. Nikad neću zaboraviti čistu radost na licima naših kćeri dok su raspakivale poklone i konačno ugledale svoje plastične posudice. Blistavih lica držale su svoje posudice i stavile ih na sto već za prvi naredni obrok. Čak i danas, 18 godina kasnije, mi još uvek imamo te posudice u ormaru, malo pohabane i mnogo puta upotrebljene. Ne smemo nikom da ih damo. One pričaju priču o zahvalnosti i radosti.

Decembar 2001. bio je težak period za stanovnike Argentine. Ministar finansija te zemlje objavio je zamrzavanje svih bankovnih računa. Niko nije mogao da podiže novac sa svog računa; kreditne i debitne kartice nisu funkcionisale. Gotovina je stvarno bila dragocena – i ako neko nije imao gotovine u kući, stvari bi se vrlo brzo iskomplikovale. Ovo zamrzavanje je trebalo da traje samo nekoliko dana. Devalvacija argentinskog pezosa je u početku značila gubitak oko polovine njegove kupovne moći. Ubrzo je došlo do socijalnih nemira. Ljudi koji ne mogu da kupe hranu i dalje moraju da jedu. U mnogim delovima zemlje supermarketi su bili opustošeni.

Mi smo živeli u Argentini tog decembra 2001. Bankomat u našem malom univerzitetskom gradu takođe nije radio. Kod kuće smo imali malo novca – a niko nije znao kad će se banke ponovo otvoriti. Osećaj propasti zavladao je zemljom u vreme kad bismo obično pevali „Tihu noć“ i izmenjivali darove. Naše dve kćeri, od 4 i 2 godine, nisu previše brinule zbog toga. Letnje vreme bilo je prijatno; nije bilo nastave u školama (niti na fakultetima), a Božić je bio vrlo blizu.

Moja žena i ja nismo bili tako spokojni. Univerzitet je ponudio kredit za naš mali lokalni supermarket, kako ne bismo gladovali. Imali smo nešto gotovine, pa smo odlučili da se odvezemo do najbližeg velikog grada i u našem uobičajenom supermarketu kupimo kćerima sitne poklone. Robe je bilo vrlo malo. Čak i kad ste imali gotovinu, većina rafova bila je prazna. Konačno smo izabrali dve plastične šolje, dva plastična tanjira, i dve plastične posudice za žitarice – usklađenih boja – kao dar našim devojčicama. To baš i nije bio neki poklon iz snova.

KADA NE OSEĆAMO RADOST

Za Jezdru i Nemiju, koji su živeli u Jerusalimu po povratku iz prognostva, vremena su takođe bila teška. Decenijama ranije Bog je svoj narod vratio iz vavilonskog ropstva – barem one koji su to želeli (Jezdra 1; 2). Ono što su zatekli bilo je obeshrabrujuće. Grad i njegov hram bili su u ruševinama. Nije bilo gradskih zidina koje bi pružale zaštitu. Mnogi susedni narodi gledali su na povratnike sa sumnjom, pa čak i sa otvorenom mržnjom.

Sada, 80 godina od kad se prva grupa vratila i ponovo sazidala Hram, stvari se nisu činile mnogo boljim. Kako da verujemo Bogu suočeni sa toliko izazova? Kako možemo da se radujemo kad se borimo da preživimo, a Bog kao da nije tu? Kako možemo da radošno idemo napred kad se On ne oglašava?

Kako reagujemo suočeni sa silom Božje reči, kad bivamo uhvaćeni u sopstvenoj sebičnoj stvarnosti?

Problemi Izrailja nisu bili samo materijalne prirode. Bile su im potrebne nove zidine da štite Jerusalim – i Bog je odgovorio na tu potrebu. Ali osim srušenih zidina, Bog im je bio potreban i da popravi njihove uništene živote. Mi se slamamo kad ignorišemo (aktivno ili pasivno) Božju volju za naš život. Mi se slamamo kad iz vida izgubimo ljude oko nas kojima je potrebna Njegova blagodati i fokusiramo se samo na sopstvene potrebe. Izrailj je ignorisao Božju volju za svoj život. Izrailj je pogazio prava slabih i bespomoćnih. Sebičnost i pohlepa su ti koji ubijaju radost i nadu.

LEK

Tada su Jezdra i Nemija skovali plan. Jezdra, književnik i sveštenik, zajedno sa Nemijom, namesnikom koga je postavio dvor, sazvali su naroda na zbor (Nem. 8). Napravili su drvenu platformu na otvorenom trgu ispred Vodenih vrata. Pozvan je sav narod da čuje jedino ono što nam pomaže da promenimo fokus i oživimo – Božju reč. To nije bilo obično bogoslužje u 11 sati. Od jutra do podneva glavari su čitali iz Tore, Božjeg zakona. A pošto su mnogi izgubili sposobnost da razumeju hebrejski, prevedeno im je simultano, sa brižljivim objašnjenjem značenja reči (Nem. 8,7-8).

Kako reagujemo suočeni sa silom Božje reči, kad bivamo uhvaćeni u sopstvenoj sebičnoj stvarnosti? Većina ljudi plače. Shvatamo ko smo u stvari kad se pogledamo u ogledalu Božje Reči.

Jezdrini i Nemijini slušaoci takođe su plakali dok su ih pažljivo pratili (stih 9). Tada čujemo zapanjujuće Jezdrine reči: „ Idite i jedite pretilo i pijte slatko i šalžite dijelove onima koji nemaju ništa zgotovljeno, jer je ovaj dan svet Gospodu našem. Zato ne budite žalosni, jer je radost Gospodnja vaša sila“ (stih 10).

Ovde se ne govori o reformi zdravlja, niti o zdravom životu. U svetu prirodne hrane, koje je često bilo nedovoljno, nalog da se jede „pretilo“ i „pije slatko“ značio je: „Hajde da proslavimo obilje Božjih darova i blagoslova – a onda podelimmo te blagoslove sa ljudima oko sebe.“ Upravo završetak ovog stiha nam upada u oči: Radite to, kaže Jezdra, „jer je radost Gospodnja vaša sila.“

Stručnjake za Stari zavet zbušnjavio je ovaj izraz. Da li se radost Gospodnja odnosi na radost Izrailja zbog njihovog Boga, ili ukazuje na nešto još uzbudljivije i moćnije? Može li to značiti da biblijski tekst ukazuje na radost koju Gospod doživljava kad vidi svoj narod ujedinjen u obožavanju, koji na kraju dobija šire shvatanje stvari? Lingvistički, obe ove mogućnosti predstavljaju važeća tumačenja.*

Sa teološkog gledišta, meni se druga mogućnost čini boljom. Naša snaga nije u radosti koju smo sami stvorili – čak i kad smo shvatili svu složenost teologije. Naša sila je u Božjoj blagodati i Njegovoj radosti zbog našeg spasenja i posvećenosti. Isus to nagoveštava kad kaže da će „biti veća radost na nebu za jednoga grješnika koji se kaje, negoli

za devedeset i devet pravednika kojima ne treba pokajanje“ (Luka 15,7). Vidimo radost oca u priči o izgubljenom sinu koji se vraća trčeći, a otac ga grli i naručuje slavljje (stihovi 20-24).

Naše dve kćeri ne sećaju se naročito argentinske propasti pezosa iz 2001. Ali se sećaju svojih plastičnih posudica. Njihova radost nam je ulepšala dan. Naša sila je u Njegovoj radosti zbog nas. Kakav je to divan Bog koji uživa da daje blagodati nezahvalnima i nespokojnima!

* G. C. Vong: „Zapažanja o 'radosti' u Nem. 8,10“, Vetus Testamentum 45.3 (1995):383-386.

Džerald A. Klingbeil je pomoćnik urednika časopisa *Adventist World*, koji nastoji da duboko shvati Božju radost i to podeli sa drugima.

Fokus

Radost putovanja

Da li se radost može naći u svakoj situaciji?

Omiljena crkvena pesma „It is Well with My Soul“ (Dobro mi je u duši) sadrži ovaj dragoceni stih: „Ma šta da mi se desi, Ti si me naučio da kažem: Dobro mi je, dobro mi je u duši.“

I u dobru i u zlu, osećanja koja se kod čoveka javljaju dok peva taj stih menjaju se kao godišnja doba. Ako je naš hod sa Isusom predviđen da nam osigura pronalaženje mira u Njemu i Njegovo prisustvo u svakoj situaciji, kako to stvarno izgleda?

Tražili smo od nekolicine čitalaca širom sveta da nam pišu o tome šta znači pronaći radost na svakom putu kojim smo krenuli, šta znači iskreno moći otpevati reči te crkvene pesme i to stvarno misliti. Molimo se da i vi pronađete nove perspektive i nove razloge da ojačate svoj osećaj nade iz onoga što su oni podelili sa nama. - Uredništvo.

Kroz vatru

Naš život se dramatično promenio u četvrtak, 8. novembra 2018. Zapazivši jedinstvenu boju ranog jutarnjeg sunca, izašli smo da vidimo šta se dešava. Uskovitlani oblaci crnog dima bili su prvi znak da će plamen velikog požara uskoro progutati naš dom i imovinu, zajedno sa većim delom grada Paradajs u Kaliforniji. Bili smo ozbiljno uplašeni dok smo se vozili kroz vatru, napuštajući grad koji nam je bio dom 14 godina. Pa ipak je postojao čudan osećaj mira dok su reči „...kad pođeš kroz oganj, nećeš izgorjeti i neće te plamen opaliti“ (Isa. 43,2) postajale naša realnost.

Kao i svi drugi, i mi smo se borili sa simptomima stresa usled kritičnog događaja. Naše emocije prolazile su razne faze žalosti zbog gubitka i nasilne promene života.

Pa ipak smo u tome videli Božju ruku i obilne blagoslove. Božje reči koje je Meri pročitala tri dana posle požara – „...vodiću ih stazama kojih nijesu znali“ (Isa. 42,16) – upućivala nas je da verujemo da će nam On dati snagu i voditi nas. Bog nas je doveo do novog doma u blizini našeg sina i njegove porodice, do novih prijatelja, do novog i drugačijeg života.

Pavlove reči „...jer se ja navikoh biti dovoljan onijem u čemu sam“ (Fil. 4,11) – dobile su novo značenje.

Naš izbor je da verujemo da je Bog uvek blizu. Otkrili smo da je zadovoljstvo stvar izbora – izbora da verujemo da Bog hoda sa nama, vodi brigu o nama i daje nam sve što nam je potrebno. Njegovo prisustvo je veće od bilo kog požara. ☺

Ben i Meri Mekson bili su pastori adventističke crkve sedmog dana u mestu Paradajs, Kalifornija pre penzionisanja 2017.

Gledanje napred i dalje od toga

„**R**adost“ je kratka reč koja se ipak odnosi na mnoga iskustva. Radost aktivira celo naše biće. Mi počinjemo da zračimo iznutra, sagledavajući svoje svakodnevne i buduće poslove u novom svetlu, punom nade.

Unutrašnja radost smanjuje značaj crnih oblaka i težište pomera ka blagoslovu kiše. Iscrpljenost na kraju dana ispunjenog teškim radom ocenjuje se kao nagrada za dobro obavljen posao dok iščekujemo okrepljujući odmor. U mom poslu radost je dok slušam svoje male pacijente na govornoj terapiji kako s naporom izgovaraju svoje prve reči. U mojoj porodici pomaže mi da se ne opterećujem odlaskom svog sina na koledž, već da se unapred radujem narednom porodičnom okupljanju.

Radost je dar koji dolazi samo od Boga nade silom Duha Svetoga (Rim. 15,13). Ispunjena sam radošću posle lične molitve, kada znam da sam saslušana. Ona dolazi sa shvatanjem da se uprkos našem nemirnom svetu sve odvija prema Njegovom planu.

Iznad svega, radost je ono što osećam kad se setim da „još malo, vrlo malo, pak će doći onaj koji treba da dođe i neće odocniti“ (Jev. 10,37). Radost je sigurnost da ću se vrlo skoro izgubiti u večnom Božjem zagrljaju. ☺

Ana Zemleduh je logoped i majka dvojice tinejdžera iz Obere, Misiones, Argentina.

Osnovna melodija radosti

Pavle mnogo piše o radosti u svojoj poslanici Filibljanima, završavajući usklikom: „Radujte se svagda u Gospodu, i opet velim: radujte se“ (4,4). Ovde intrigira reč svagda. Jer kako da se radujem kad se sve oko mene ruši? Kako da se radujem ako se moje telo i moja duša raspadaju? To je verovatno razlog zašto neki misle da je radost krhka i nedostižna, privremena i prolazna. Ako bol i tuga ospu paljbu na radost, od nje će često ostati samo prah i pepeo. Međutim, ja verujem da se stvarno dešava upravo ovo: patnja ubija sve naše suptilne zamene za pravu radost.

Treba da postoji snažnija radost, ona koja je otporna na napade svih strašnih okolnosti u životu. Prorok Avakum divno opisuje tajnu radosti na kraju svog psalma; iako su okolnosti u kojima živi krajnje teške i mračne, on kliče: „Ali ću se radovati u Gospodu, veseliću se u Bogu spasenja svojega“ (Avak. 3,18). Naslućujem da je Pavle čitao ovog proroka dok se svakodnevno molio Bogu u svojim poslednjim danima u zatvoru, neposredno pred pisanje poslanice Filibljanima.

U mom životu postoji jedna osnovna melodija radosti, jer je

Bog ušao u moj život. Čak i kad patim, postoji radost u Bogu i radost zbog svih dobrih darova kojima me je obasuo. Iz iskustva znam da su radost i zahvaljivanje vrline-bliznakinje. Danas mogu potražiti tri razloga da budem zahvalan. Zahvaljujući takvom poimanju radosti odjednom otkrivam stvari, situacije i ljude koji me čine zahvalnim i radosnim. Radost je stav prema Bogu i prema životu, koji čini teškoće podnošljivim.

Johan Sebastijan Bah i Johan Frank su to pravilno shvatili. Čuveni motet *Jesus, meine Freude* (Isus, moja radost) govori o mnogim teškoćama hrišćanskog života. U završnom stihu kaže se da ovde i sada, uprkos svoj patnji, nastaje radost kad „gospodar radosti“ Isus uđe u srce i odatle istera sve „misli o žalosti“. One nad nama više nemaju nikakvu moć.

Postoji radost i kad trpimo bol – jer je Bog sa nama. ☺

Martin Prebstle je dekan Teološkog odseka Šlos Bogenhofen u mestu St. Peter am Hart, Austrija.

Bog je moja snaga

Čovek koji je bio moj muž skoro 19 godina preminuo je u nedelju, 23. novembra 2014. godine – i to je dan koji će mi zauvek ostati urezan u sećanju.

Osim gubitka majke, kad sam imala samo 16 godina, to je bila najgora vest koju sam ikad primila. Moj muž je umro posle samo sedam dana bolesti. Mi smo mislili da ima grip, ali kad je dobio konvulzije, znala sam da prognoza nije dobra.

Nisu mi dozvolili da budem sa njim u sobi za hitan prijem dok su doktori vršili različita testiranja. To je bilo vrlo mučno. Konačno je dežurni lekar kazao: „Vaš muž ima meningitis.“ Rečeno mi je da su bubrezi i ostali vitalni organi

već počeli da otkazuju i da treba da priprelim sebe i decu (tada 16-godišnje trojke) za najgore. Nažalost, kad sam sutradan došla u bolnicu, obavешtena sam da je preminuo.

Toliko mi je misli proletalo kroz glavu. Hoćemo li preživeti ovu muku? Kako ćemo opstati finansijski? Hoću li moći da plaćam sve račune? Hoću li moći zadržati troje dece u školi sa mojim primanjima?

Ali moj Bog je jedan neverovatan Bog! Setila sam se Njegovih mnogobrojnih obećanja. A jedino što sam od Njega tražila, On mi je spremno dao: mir, mir koji prevazilazi svako razumevanje.

Moj muž je bio čovek koji je voleo Boga i verovao u Njega, i ja sam se utešila činjenicom da je umro u Njemu. Bili smo obećali jedno drugome da ćemo uvek voleti Boga i ta mi je misao

On mi je spremno dao: mir, koji prevazilazi svako razumevanje.

davala snagu da idem dalje. Moja snaga potiče od Svemoćnog. Svoje potpuno poverenje dala sam Onom koji mi je dao život i On se pobrinuo za nas.

Moj sin i kćeri sada imaju po 21 godinu i nikad nismo prestali da verujemo da je Bog naš izvor snage. ☺

Karlin Fišer provela je 13 godina kao finansijski analitičar u banci, a sada je menadžer u jednoj hrišćanskoj radio stanici u Johaneshurgu, Južna Afrika.

Božji megafon

Ako tražite priču o čudima, ova to nije. Ako tražite brzo rešenje problema, takvog nema. Ako ste se umorili od traženja i želeli biste da za promenu nađete nešto drugo, onda na stvari gledate iz pogrešnog ugla.

Mislila sam da imam dobar odnos sa Bogom. Mi bismo ponekad porazgovarali, a u crkvu sam išla redovno. Svi su mislili da imam savršen život. Znala sam da nešto nedostaje, ali sam bila previše zaokupljena svakodnevnim životom da bih obratila više pažnje na to.

Tada je moj brak propao. Odjednom sam se borila da svom životu dam smisao. U tom procesu sam pročitala kod K. S. Luisa: „Bog nam šapuće u našim zadovoljstvima, govori u našoj savesti, ali više u našim mukama. To je Njegov megafon za buđenje gluvog sveta.“

Sada sam pažnju posvetila

Bogu. Napustila sam Šri Lanku i vratila se kući u Indiju. U procesu otvaranja mog srca Bogu, ustanovila sam da otvaram srce svemu što me okružuje. Neko vreme sam napustila društvene mreže i dane provodila penjući se na mango drveće sa mamom, šetajući sa tatom rano izjutra, berući voće sa rođacima, čitajući napolju na svežem vazduhu, dok mi je moj verni pas ležao kraj nogu.

Polako, vrlo polako shvatala sam da sam se pogrešno molila. Sebično sam tražila od Boga da mi omogući lako prevazilaženje problema i na čudesan način popravi ono što je pokvareno. On je to mogao učiniti. Ali ja tada ne bih ništa naučila. Umesto toga, Bog je od mene tražio da se stalno oslanjam na Njega.

U roku od devet meseci jedna bliska prijateljica je umrla od tumora na mozgu; moj voljeni deda je preminuo; moja najbolja

prijateljica prestala je da sa mnom govori zbog jednog nesporazuma; i moj 12-godišnji brak se završio. Spakovala sam svoj život u dva kofera, napustila firmu čije sam osnivanje pomogla 10 godina ranije; sa suzama se oprostila od moje crkvene porodice, prijatelja i divne zemlje Šri Lanke. Izgubila sam sve, ali sam pronašla Boga kao nikad pre i to je divno i stvarno. Bog me tako čvrsto drži uz sebe da su moje spoljne okolnosti postale nebitne. Ne znam šta me čeka u budućnosti, ali Bog zna, i to je dovoljno. Njegovi milostivi darovi svakoga jutra novi su i prekrasni. ☺

Čeril Hoson, dizajnerka unutrašnjeg uređenja piše iz Hosura, Indija. Kad može, odjuri u planine da stopira i fotografije.

Ukorenjeni u veri

Kad čujem izraz „ukorenjen u veri“, setim se Majka.

Iako najsnažniji i najpredaniji student na univerzitetnoj atletskoj stazi i sportskom timu, Majk je uvek bio spreman za predavanja, za pomoć kolegama, za dobrovoljni rad. Ušao je u vojnu službu kao lekar posle 11. septembra. Poslednjeg dana semestra zastao je kraj moje kancelarije. „Znam da će me Bog čuvati. Da li to mogu da obećam i drugima? Uskoro ću izbliza gledati umiranje. Kako da kažem ljudima: <Bog vas nije napustio?> Pretpostavljam da ja ostajem ukorenjen u veri. Da ću sebe uvek podsećati da je Bog sa mnom.“

Pokušavam da ne zaplačem dok shvatam koliko je težak Majkov posao. *Ukorenjen u veri... Sviđa mi se to.* Posle toga sam izgubio kontakt sa njim.

Sedam godina kasnije, kad su me pozvali u dečju bolnicu, posećujem porodicu čijem će detetu biti amputirana noga. Stiže i doktor, objašnjava proceduru, a zatim seda pored dečaka: „Za tebe ću učiniti najviše što mogu. Ne brini, drugar – Bog te neće napustiti kad uđemo u operacionu salu. On ide sa nama.“

Doktor ustaje, gleda me, smeši se i kaže: „Kapelane, može li jedna molitva pre nego što krenemo?“ *Ukorenjen u veri.*

Mnogo sati posle toga mi sedimo i nastavljamo tamo gde smo nekad stali. Majk, dečji hirurđ-ortoped, ostao je bez obe noge u eksploziji negde daleko od kuće. On iz iskustva zna kakvo će lečenje biti potrebno tom dečaku i to u njemu budi još veće saosećanje. „Bilo je to teško vreme, ali Bog me nikad nije napustio. Ja Ga nikad nisam pustio da ode. Osećao sam se kao da sam bio iščupan iz korena, pa ponovo posađen, dok je novo korenje raslo sve dublje, kao i moja želja da služim Bogu. Tada sam ponovo naučio da hodam.“

Vozeći se kući zahvaljujem Bogu što me je podsetio da biti *ukorenjen u veri* predstavlja jedini način da se hoda. ☺

Diksil Rodrigez je bolnički kapelan i univerzitetni profesor u državi Teksas, SAD.

Molitva na španskom

„Mogu li da ti ispričam priču?“

DIK DIRKSEN

„**T**reba da odeš kao student-misionar.“

Bile su to reči mog pastora u kampusu Univerziteta Loma Linda, ali mi se ideja činila potpuno ludom. Nisam želeo da budem student-misionar; želeo sam da ostanem u Kaliforniji i završim studije. Zašto bih želeo da ostavim prijatelje i odem u neko strano mesto?

„Bolnici Bela Vista potreban je kapelan na godinu dana“, rekao je pastor Dejv.

„Da li bi želeo da ideš kući?“

Moj otac je bio administrator u bolnici Bela Vista kad sam išao u osnovnu školu. Stekao sam mnogo prijatelja, zaljubio se u Portoriko i proveo stotine sati loveći leptire u gustoj bambusovoj džungli.

„Vraćanje kući“ bila je odlična ideja. Ali iz pogrešnih razloga.

* * *

Počeo sam da sanjarim, zvao roditelje i podneo prijavu za studentsku misiju. Tri meseca kasnije leteo sam iz San Dijega, Kalifornija, u Majami, Florida, a odatle dalje do San Huana i Majageza, Portoriko. Imao sam 21 godinu. Mlad i lud.

Prvog dana na poslu toplo me je dočekaio kapelan Fred Hernandez i odveo me na sprat, u porodilište.

„Ovo je savršeno mesto da se počne kao kapelan“, rekao mi je Fred dok smo se penjali stepenicama.

U prvoj sobi su bili srećna majka i otac sa svoje troje dece. Pridružili smo

im se dok su se divili bebi, izgovorili kratku molitvu, rukovali se i otišli.

Tada je kapelan Fred pogledao na svoj sat, prebledeo i rekao: „Dik, zaboravio sam da moram da budem u TV stanici u centru Majageza za 20 minuta. Moram odmah da krenem. Dobro ti je išlo u prvoj sobi. Mnogo mi je drago da si tu!“

Ostao sam sâm – student-misionar u svojstvu kapelana, koji je učio da postane propovednik, ali nije znao ništa o poslu kapelana.

U sledećoj sobi zatekao sam vrlo tužnu 15-godišnju neudatu majku koja je svoju bebu davala na usvajanje. Pomolio sam se na engleskom i izjurio iz sobe.

U prizemlju sam potražio nekog „lakog“ pacijenta na odeljenju. Žena koju sam odabrao zagledala mi se duboko u oči i upitala: „Mladiću, znate li da se molite na španskom?“

„Ne“, odgovorio sam, preplašen da sam uhvaćen kao neko ko se samo pretvara da je ono što nije.

„Sientate!“ (sedite), kazala mi je.

Seo sam, slušao i naučio kako da najjednostavnije molitve izgovorim na lošem španskom jeziku.

* * *

Narednih sedmica posetio sam mnogo pacijenata sa kapelanom Hernandezom i počeo da se osećam opušteno, „slušajući“ u bolesničkim sobama. Lagano, vrlo lagano počeo sam da se donekle osećam kao kapelan.

Napustio sam porodicu Rodrigez kad sam im bio najpotrebniji.

Jednog popodneva pozvan sam da se vidim sa porodicom Rodrigez na odeljenju za rak. Baka Rodrigez je već neko vreme bila u bolnici i činilo se da bi tog dana mogla umreti.

Zategao sam čvor na svojoj tankoj crnoj kravati, obukao plavi kapelanski sako, uzeo svoju debelu špansku Bibliju i stepenicama sišao do prvog sprata. Ona je bila samo još jedan pacijent koga je trebalo posetiti pre večere i jedva sam čekao da završim posao.

Gospođa Rodrigez bila je u sobi sa četiri kreveta, pored velikog prozora koji je gledao na bolnički vrt. Ušao sam u prostor odeljen zavesom i ugledao osam lica punih iščekivanja.

Zastao sam kao ukopan. Svi ti ljudi tražili su od moje duše da im pruži nadu i ohrabrenje, mrvicu duhovne snage koja će im olakšati da puste baku da ode.

Njihove nade otkrile su praznu pustinju u mojoj duši.

Ja sam bio samo student-misionar u svojstvu kapelana. Učio sam da postanem pastor. Znao sam dovoljno španskog da bih zvučao mudro. Znao sam dovoljno o Bogu da bih se nekako snašao. Ali ovi ljudi su želeli više od običnih reči. Oni su želeli da kroz mene osete Božji zagrljaj. Ali ja nisam imao ništa da im dam.

Želeo sam da pobegnem, da se spasem od prodornih očiju i mirisa smrti, da odem sa ovog mesta gde se moja slaba vera tako jasno otkrila.

Očajan, pao sam na kolena, zgrabio bakine ruke i molio se.

„Bože, oprosti mi. Nemam ništa da dam. Pomozi mi!“

Onda sam izjurio iz sobe, istrčao kroz bolnički ulaz, pa pored ogromnog mango drveta, zatim kroz bolničku perionicu i daleko pozadi do obližnje plantaže banana, gde sam na mekoj vlažnoj travi našao dobro mesto za plakanje.

Sve sam uništio. Izdao sam Boga. Pokazao sam svima da je moje hrišćanstvo samo fasada. I najgore od svega, napustio sam porodicu Rodrigez kad sam im bio najpotrebniji. Oni će reći dr Anhelu, i on je verovatno već

naredio da mi se spakuju stvari i kupi karta za povratak kući.

Bio sam gord; sada sam ponižen. Slomljen.

Kasnije, posle mnogo priznavanja i molbi upućenih Bogu, odvuкао sam se natrag do bolnice. Sećam se svega sa tog povratka. Voća koje truli ispod drveća. Jarko crvenih i zelenih žbunova poinsetije. Blatom isprljenih betonskih stepenica kojima su se hiljade porodica pele do bolnice da nađu nadu.

Glava mi je bila pognuta. Pokušavao sam da budem nevidljiv.

Dr Anhel me je sreo na ulaznim vratima, uhvatio za ramena i tražio da mu kažem šta se desilo u onoj sobi.

„Šta si rekao tim ljudima?“

Ja sam se slomio, tačno mu ispričao šta se dogodilo i molio da mi oprosti. Pre nego što je stigao da mi odgovori, prekinula nas je porodica Rodrigez koja je silazila bolničkim stepenicama. Svi su me grlili i govorili 1000 stvari koje nisam razumeo.

Kad su otišli, ostali smo samo dr Anhel i ja.

„Dik, jesi li se molio na engleskom ili španskom?“ blago me je upitao.

„Na engleskom“, prošaputao sam.

„Oni nisu tako rekli. Oni su hvalili Boga zbog divne samilosne molitve koju si izgovorio. Reči su bile upravo savršene. I tako su mogli mirno pustiti baku da umre. Zahvaljivali su Bogu za molitvu koju si izgovorio na savršenom španskom jeziku.“

Dr Anhel se vratio u bolnicu, a ja sam ostao da sedim sam na stepenicama umrljanim crvenim blatom, zahvaljujući Bogu što me je poslao kao studenta-misionara. ☺

Dik Dirksen, pastor i pripovedač koji živi u Portlandu, Oregon, SAD, poznat je širom sveta kao „lutajući sejač blagodati“.

Izdavač

Adventistički svet, međunarodni časopis Adventističke crkve. Izdavač je Generalna konferencija, Severna azijsko-pacifička divizija.

Izvršni izdavač i glavni i odgovorni urednik
Bil Not

Međunarodni menadžer za izdavaštvo
Čun Pjong Duk

Koordinacioni odbor Adventističkog sveta:
Si Jung Kim, predsedavajući; Jutaka Inada; German Lust; Čun Pjong Duk; Han Suk Hi; Dong Džin Liju

Urednici u Silver Springu, Mariland, SAD:
Sandra Blekmer, Stefan Čavez, Kostin Jordahe, Vilona Karimabadi

Urednici u Seulu, Korea:
Čun Pjong Duk; Džej Man Park; Hio Jun Kim

Tehnički koordinator
Merl Poire

Urednik u celini
Mark A. Finli, Džon M. Fauler, E. Edvard Cinke

Finansijski menadžer
Kimberli Braun

Upravni odbor:
Si Jung Kim, predsedavajući; Bil Not, sekretar; P. D. Čun; Karnik Dukmecijan; Suk Hi Han; Jutaka Inada; German Lust, Rej Valen; po dužnosti: Huan Prestol-Puesan; G. T. Ng; Ted N. C. Wilson

Umteničko uređenje i dizajn:
Types & Symbols

Tehničko uređenje Adventističkog sveta – Pregleda:
Rusija: Vitali Kacal
Srbija: Gordana Ardeljan

Prevodilac:
Olga Šušak

Piscima:
Rado prihvatamo nezatražene članke. Adresa uredništva je 12501 Old Columbia Pike, Silver Spring, MD 20904-6600, U.S.A.

Faks uredništva: (301) 680-6638
I-mejl: worldeditor@gc.adventist.org
Veb-sajt: www.adventistworld.org

Adventistički svet izlazi mesečno i štampa se istovremeno u Koreji, Brazilu, Indoneziji, Australiji, Nemačkoj, Austriji i Sjedinjenim državama. Časopis Adventistički svet – Pregled izlazi tromesečno.

2019, № 3

Hrišćanska
adventistička crkva

Glas milenijalca

PISMO KOJE JE DVADESETOGODIŠNJAK UPUTIO SEBI

Srećan rođendan! Danas ulaziš u „dvadeset finih“, kako to zovu tvoji prijatelji. Pređimo odmah na stvar. Sada kad si i zvanično milenijalac, znam da misliš da si čuo već sve od svojih „staromodnih“ starijih savetnika. Ali postoji nešto što *moraš* da pamtiš: ona četiri životna slova C (na engleskom). Uz svaki *izazov* (**challenge**) ide *izbor* (**choice**), koji vodi ka *posledici* (**consequence**), a to nam vremenom određuje *karakter* (**character**).

Kad se kao zreli 50-godišnji advokat* na vrhuncu karijere osvrnem unazad, zaključujem da svoj uspeh dugujem Božjoj milosti i blagoslovu za izbore koje sam napravio u odnosu na Njega kad sam bio u svojim dvadesetim. Mama mi je uvek govorila da ukoliko nemam svoj stav, pašću zbog bilo čega. Najbolja odluka koju sam doneo bila je da budem Bogu poslušan, naročito kad su ulozi bili visoki.

Jedan od tih presudnih trenutaka u mojoj uspešnoj karijeri bio je pre više decenija tokom mojih ispita na poslednjoj godini pravnog fakulteta. Sećam se toga kao da je bilo juče – kako mi se želudac zgrčio kad je profesor objavio mojoj klasi da je poslednji ispit koji treba da polažem predviđen za subotno jutro. „Neće biti izuzetaka – čak ni za adventiste u ovoj klasi“, glasno je uzviknuo. Au! Ako ne izađem na ovaj ispit, to će me očigledno sprečiti da diplomiram pravo.

U mislima sam se vratio na proteklih pet godina svog života, na sve one besane noći i napore dane provedene u čitanju i bubanju debelih udžbenika. Je li to sve bilo uzalud? *Naravno. Bože, razumećeš ako izađem na ovaj poslednji ispit, zar ne?* Ova pomisao je bila preveliko iskušenje. I tada, baš kao i sada u mojim pedesetim, najviše sam se plašio neuspeha.

Uz svaki izazov ide mogućnost izbora.

Tog sudbonosnog dana mnoge moje kolege adventisti ušli su u ispitnu salu, dok sam se ja uputio ka crkvi da otpočnem subotu.

Usred svih tih briga okruživao me je mir Božji. Shvatio sam da je moja akademska budućnost neizvesna. Moja šansa da diplomiram bila je vrlo mala. *Pet godina pravnog fakulteta pušteno niz vodu!* Doneo sam odluku koja će imati posledice.

Svaki izbor ima svoju posledicu.

Naredne sedmice otišao sam da se dekanu požalim na svoj slučaj. On me je poslao natrag profesoru, koji je bio vrlo ljut zbog moje „pobune“ i neizlaska na njegov ispit u subotu. Međutim, u čudesnom obrtu stvari on mi je ponudio da izađem na poseban dodatni ispit sledećeg meseca. Bio sam zapanjen. Isti onaj Bog koji je spasao tri Jevreja (Dan. 3) uradio je to ponovo, za mene. On je tako uredio okolnosti da ja dobijem dodatnih mesec dana za pripremu ovog važnog završnog ispita! Na kraju sam diplomirao sa odličnim ocenama.

Izbor određuje vaš karakter.

Obraćanje Bogu biće odlučujući faktor kako se primi ćemo kraju. „Bojte se Boga i podajte mu slavu jer dođe čas suda njegova“ (Otkr. 14,7) jasna je poruka za poslednje časove čovečanstva. Naučio sam da mi je donošenje pravilnih odluka u mladosti pomoglo da i sada pravim pravilne izbore – i pripremi me da tako nastavim i u budućnosti. Jednostavna odluka da se ne povinujem pritisku da polažem ispit u subotu pripremila me je za još teže odluke. Uz svaki *izazov* ide *izbor*, a on vodi ka *posledici*, što s vremenom određuje naš *karakter*. ☺

* Mnogo hvala mom prijatelju advokatu koji mi je ljubazno dozvolio da ispričam ovu istinitu priču, videnu njegovim očima.

Frederik Kimani je lekar-savetnik rođen u Najrobiju, Kenija, koji sa ogromnim žarom gradi mostove između Boga i mladih ljudi kroz muziku.

Adventistička škola prikuplja sredstva za žrtve u Krajstčerču, Novi Zeland

Napisali: Pol Mičel i zaposleni u časopisu *Adventist Record*

Dan „Snaga cveća“ nastoji da unese svetlost i boju u srce tame.

Studenti adventističkog koledža Longbern u Severnom Palmerstonu, na Novom Zelandu, nosili su cveće i prikupljali donacije za porodice žrtava nedavne pucnjave u džamiji. S leva: Eden Djuker, 11; Džozefin Mau, 17; Sofi Pigot, 17; Amelija Tirel, 17; Eva Zou, 11; i Harmoni Ngarepa, 11.

Jedna grupa novozelandskih studenata prikuplja donacije za žrtve pucnjave u džamiji u Krajstčerču uz pomoć „snage cveća“ i poruke o deljenju humanosti.

Amelija Tirel, 17 godina, i studentske vođe sa njenog adventističkog koledža Longbern sakupili su priloge svojih kolega da bi ih poslali žrtvama terorističkih napada od 15. marta 2019. i njihovim porodicama.

„Pucnjava u džamiji bila je u petak popodne; to znači da je subota imala mnogo povoda za razmišljanje“, rekao je direktor škole Brendan van Ostven. „Neverica i šok su ustupili mesto žalosti i gnevu, dok smo išli nepoznatom stazom. Kad je osvanuo ponedeljak, ponovo smo se našli u školi, kao i na svakom početku sedmice. Kako reagovati na takav čin mržnje? Posle bogoslužjenja sastao se tim naših studentskih vođa i svi su se složili da je ljubav uvek odgovor.“

Studentske vođe su odlučile da se održi dan prikupljanja sredstava

pod sloganom „snaga cveća“, inspirisani vencima i cvećem koje su ljudi polagali u džamijama širom Novog Zelanda.

„To je jednostavno nešto pozitivno, sve te razne boje koje se međusobno razlikuju, ali su ipak cveće i lepše je kad su zajedno – što važi i za ljude“, rekla je Tirelova.

U sredu, 20. marta, svaki student i član kolektiva adventističkog koledža Longbern nosio je cveće u kosi, oko vrata ili šarene košulje jarkih boja, i dao svoj prilog. Bio je to namerno živopisan događaj, koji je ulivao nadu u vreme najmračnijeg dana Novog Zelanda, i trenutak kad ljudi treba da se sete koliko smo svi međusobno slični, kako se izrazila Tirelova.

Za Tirelovu je nešto zajedničko bilo to što su mnoge žrtve bile izbeglice i imigranti koji su ovamo došli da bi se osećali bezbedno. To je bio slučaj i sa njenom porodicom. U blizini njihovog nekadašnjeg doma u Ujedinjenom Kraljevstvu bila su dva teroristička

napada, koji su doveli do povećanja policijskih snaga, straha i neizvesnosti kada bi moglo doći do sledećeg napada, rekla je ona.

„Moja porodica je ovamo došla pre 18 meseci da bi pobešla od tog osećaja, ali sada se to i ovde desilo“, kaže ona.

Njena koleginica, Sofi Pigot, 17 godina, rekla je da svi osećaju bes i očajanje. „Zato smo želeli da pružimo ohrabrenje i pokažemo da postoji nada za zajednički put napred“, kazala je ona. „Mir, ljubav i poštovanje su vrednosti koje neguju muslimani, hrišćani i svi Novozelandčani. Bolje je graditi na našim sličnostima nego se fokusirati na razlike – ne samo posle neke tragedije, već svakog dana.“

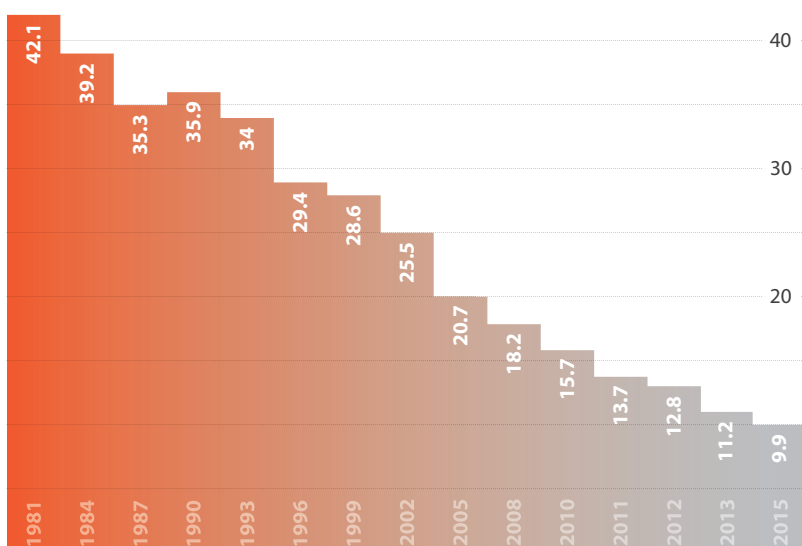
„Vrlo sam ponosan što naši studentski lideri, naša škola i naša zemlja jednostavno žele da pokažu 'ljubav', rekao je van Ostven. „Na kraju krajeva, Bog je ljubav.“ ©

„Reč je o spasavanju života i podršci životu bez oskudice; reč je o stvaranju uslova koji će omogućiti dostojanstven život; i takođe o negovanju saradnje u mnogim segmentima društva kako bi život svima bio dobar.“

- Ganun Diop, direktor Odeljenja za javne poslove i versku slobodu (Public Affairs and Religious Liberty Department) Adventističke crkve, definiše koncept „ekonomije života“. Ovaj komentar dat je na petom godišnjem simpozijumu o ulozi verski zasnovanih organizacija u međunarodnim poslovima, održanom 29. januara 2019. u Sekretarijatu UN u Njujorku. Suorganizator ovog godišnjeg događanja je Adventistička crkva sedmog dana i ove godine fokus je bio na praktičnim i etičkim problemima finansiranja razvoja. Prisustvovalo je više od 300 ljudi, koji su predstavljali kako Ujedinjene nacije, tako i razne verski zasnovane organizacije.

Opada stopa globalnog ekstremnog siromaštva

Procenat stanovništva

600

Broj transplantacija jetre obavljenih u Hospital Adventista Sylvestre (HAS), adventističkoj zdravstvenoj ustanovi u Rio de Žaneiru, Brazil. Bolnici je trebalo osam godina da dostigne ovu cifru. HAS-ov program transplantacija sprovodi tim od 20 stručnjaka, koji uključuje hirurge, hepatologe i anesteziologe. U februaru 2019. HAS je svečano obeležio otvaranje renoviranog odeljenja za hiruršku hospitalizaciju.

„Imamo previše neusaglašenosti između pojedinih organa crkve. Treba da pronađemo jedinstveno mišljenje; treba da pronađemo jedinstven način rada.“

- Džonatan Dafi, predsednik Adventističke agencije za razvoj i pomoć (ADRA), obraća se učesnicima GAIN-a, Globalnog samita za komunikacije i tehnologiju. GaiN je sa Adrom bio domaćin ovog godišnjeg skupa u vezi sa godišnjim savetom Adre, koji je ove godine održan u blizini Amana, Jordan. Obe organizacije su tražile način da se stvori veća sinergija između Adre i raznih adventističkih administrativnih jedinica i institucija širom sveta.

„Ovaj događaj se najbolje može opisati kao kafić ideja. Vidim koje ideje se isprobavaju, to me nadahnjuje novim idejama i pomaže mom timu da razmisli o našim evanđeoskim planovima.“

- Dejvid Denis, predsednik Južne oblasti Nove Engleske, SAD. Denis je prisustvovao konferenciji eHuddle Severnoameričke divizije o evangelizmu. Više od 200 učesnika, od pastora do administratora konferencije i koordinatora evangelizacija, razgovaralo je o tome kako se može efikasnije dopreti do ljudi u sve sekularnijoj kulturi. Izlagači su govorili o oprobanim i proverenim načinima – koji se često pominju kao tradicionalni metodi svedočenja – da se dopre do članova njihove zajednice, dok su neki izneli inovativne, kreativne i nove pristupe za angažovanje svojih lokalnih zajednica i crkava.

Broj 1

Mesto koje na Tripadvisor sajtu zauzima adventistički restoran Mana Hejven Kafe u Bajron Beju na severnoj obali Novog Južnog Velsa, Australija. Bajron Bej je popularna destinacija za odmor, poznata po divnoj okolini i plažama, mestima za surfovanje i ronjenje, kao i umetničkim i muzičkim festivalima. Ovaj potpuno veganski restoran otvorili su članovi Adventističke crkve u Bajron Beju na crkvenom zemljištu. Crkva je blagoslovena sa više od 10 donatora tog restorana, koji u lokalnoj crkvi prisustvuju bogoslužjenjima.

10.000

Broj knjiga *Power of Hope (Moć nade)* podeljenih na Filipinima pripadnicima oružanih snaga Filipina (AFP) od strane predstavnika Adventističke crkve sedmog dana. Distribuciju ove literature koordinisala je Bagong Usbong Na Lingkod Bayan (BULB), adventistička organizacija u vladinom sektoru, posle ceremonije dizanja zastave kojoj redovno prisustvuju zvaničnici iz vlade. Oficiri su se zahvalili u ime hiljada zaposlenih koji će dobiti knjigu.

Globalni pogled

Vera u Boga pri suočavanju sa izazovima

Zašto možemo da pevamo radosne pesme?

Šta vas čini srećnim? Šta vas ispunjava radošću? Dok osećanje sreće može biti prolazno, radost – prava radost – duboka je i trajna. Pošto se ne menja u datim okolnostima, prava radost je širi pojam i dovodi do stabilnog, trajnog zadovoljstva.

Biblija je puna radosti, sa skoro 200 stihova rasutih po celom Starij i Novom zavetu. Od mnogih tema u Bibliji, njeni pisci ističu da radost često nastaje zbog verovanja u Boga i potčinjavanja Njegovoj volji, čak i kad se okolnosti čine strašnim.

Priča o radosti u 2. Dnev. 20 govori o Božjoj moći da se bori za svoj narod kad se on:

- **okupi i „traži pomoć od Gospoda“** (stih 4)
- **usrdno moli.** U divnoj molitvi u stihovima 6-12, Josafat potvrđuje Božju veličinu i moć, navodi koje je sve milostive blagoslove Bog dao svom narodu, i poziva se na Božja obećanja da će ga spasavati od neprijatelja. On priznaje koliko su bespomoćni i ostavlja Bogu da presudi dok završava molitvu rečima: „Bože naš, zar im nećeš suditi? Jer u nama nema snage da se opremo tome mnoštvu velikom, koje ide na nas, niti mi znamo što bismo činili, nego su oči naše uprte u te“ (stih 12).
- **kad sluša Božje proroke i sledi njihova uputstva.** U ovoj priči Bog angažuje proroka Jazila da govori Njegovom narodu. „Ovako vam veli Gospod: ne bojte se i ne plašite se toga mnoštva velikoga, jer nije vaš rat nego Božji“ (stih 15). Jazil zatim daje konkretna uputstva kako Judejci treba da priđu neprijatelju, ponovo ih hrabreći: „Ne bojte se i ne plašite se; sutra izidite pred njih, i Gospod će biti sa vama“ (stih 17).

„Radost Gospodnja... je obećanje praštanja, očišćenja i obnove.“

Rešivši da veruje u poruku koju je Bog dao Jazilu i da po njoj postupi, Josafat kaže: „Vjerujte Gospodu Bogu svojem i bićete jaki, vjerujte prorocima njegovijem i bićete srećni“ (stih 20). I dogovorivši se sa narodom „postavi pjevače Gospodnje da hvale svetu krasotu idući pred vojskom“ (stih 21).

Dok je Božji narod išao napred u veri, On je na čudesan način ispunio obećanja koja im je dao i doneo im pobjedu! „Potom okrenuše svi Judejci i Jerusallimljani i Josafat pred njima da se vrate u Jerusallim s veseljem, jer ih oveseli Gospod neprijateljima njihovijem“ (stih 27).

RADOST GOSPODNJA

Jedna od najpoznatijih izjava radosti u Bibliji je iz Nemije 8,10: „Zato ne budite žalosni, jer je radost Gospodnja vaša sila.“ Okolnosti u kojima je ovo izrečeno ne izgledaju nimalo radosno. Mnogi Izrailjci koji su se bili vratili u Jerusallim iz vavilonskog ropstva tada su našli uništen grad, oštećen Hram i srušene zidine.

Sada je Hram već nekoliko decenija bio obnovljen. Ali su zidine ponovo napravljene tek kad su došli Jezdra i Nemija. Čak i tada je veliki deo grada još uvek bio u ruševinama.

Kad su zidine završene i kapije vraćene na svoje mesto, „skupi se sav narod na ulicu koja je pred vratima vodenijem, i rekoše Jezdri književniku da donese knjigu zakona Mojsijeva koji daje Gospod Izrailju“ (stih 1).

Stojeći na visokoj drvenoj platformi, Jezdra počeo da jasno i razgovetno čita Pismo. Osim toga, Leviti pođoše među ljude kako bi im pomogli da razumeju šta im se čita. Kad su ljudi počeli da shvataju značenje Božjeg zakona, briznuli

su u plač. Shvatili su koliko su nisko pali. Osuđeni zbog greha i sa suzama kajanja, ljudi su se klanjali i iskazivali poštovanje Bogu.

„U ovom izveštaju, za sve one koji su svesni svojih greha i opterećeni svešću o svojoj nedostojnosti, kriju se pouke o veri i on može da im posluži kao ohrabrenje“, pisala je Elen Vajt. „Svako istinsko obraćenje Gospodu unosi trajnu radost u život. Kada se grešnik pokori uticaju Svetoga Duha, uviđa svoju krivicu i prljavštinu nasuprot svetosti veilikog Ispitivača ljudskih srca. Uviđa da je osuđen kao prestupnik. Međutim, zbog toga ne sme da padne u očajanje, jer mu je pomilovanje već osigurano. On može da se raduje što su mu gresi oprosteni, može da uživa u ljubavi nebeskog Oca koji mu prašta. Bogu je na slavu da grešna, ali pokajnička ljudska bića grli rukama svoje ljubavi, da zavija njihove rane, da ih čisti od greha, da ih odeva u haljine spasenja.“

Kakvog li razloga za radost! Radost Gospodnja je zaista naša snaga! A šta je to radost Gospodnja? To je obećanje praštanja, očišćenja i obnove. To je način da se vratimo na put Božje volje za naš život. Radost Gospodnja je nešto što možemo da primimo sada i što je ispunjeno nadom u večnost sa Njim.

MI SE MENJAMO POSMATRAJUĆI

Elen Vajt je pisala: „Isusovom zaslugom pali Adamovi sinovi su postali ‘sinovi Božji’... Život hrišćanina treba da bude život vere, pobjede i radosti u Bogu. ‘Jer svaki koji je rođen od Boga, pobjeđuje svet; i vera je naša ova pobjeda koja pobjedi svet.’ (1. Jovanova 5,4)...

To su, dakle, plodovi biblijskog obraćenja i posvećenja; ali, pošto se hrišćanski svet tako nemarno odnosi prema velikim načelima pravednosti, objavljenim u Božjem zakonu, mi

zaista retko imamo priliku da vidimo te plodove...

Mi se preobražavamo gledanjem. Ali pošto su zanemareni oni sveti propisi u kojima je Bog prikazao ljudima savršenstvo i svetost svoga karaktera, pošto su misli ljudi usmerene na ljudska učenja i teorije, nije čudo što je došlo do opadanja istinske pobožnosti po crkvama.

‘Blago čoveku koji ne ide na veće bezbožničko... nego mu je omililo zakon Gospodnji, i o zakonu njegovu misli dan i noć. On je kao drvo usađeno kraj potoka, koje rod svoj donosi u svoje vreme i kojemu list ne vene, što god radi, u svemu napreduje’ (Psalam 1,1-3).

Tek kada se Božjem zakonu vrati njegovo pravo mesto, može doći do obnavljanja prvobitne vere i pobožnosti među pripadnicima naroda koji sebe smatra Božjim narodom. ‘Gospod reče ovako: stanite na putevima i pogledajte, i pitajte za stare staze, koji je put dobar, pa idite po njemu, i naći ćete mir duši svojoj’ (Jeremija 6,16).“

Mir koji Bog unosi u našu dušu dok se svakodnevno povezujemo sa Njim je ono što nam stvara večnu radost – i sve je to zbog Njega! ☺

¹ Ellen G. White, *Prophets and Kings* (Mountain View, Calif.: Pacific Press Pub. Assn., 1917), p. 668.

² Ellen G. White, *The Great Controversy* (Mountain View, Calif.: Pacific Press Pub. Assn., 1911, 1950), pp. 477, 478.

Ted N. C. Wilson je predsednik svetske Crkve adventista sedmog dana. Dodatni članci i komentari se mogu dobiti na predsednikovoj adresi na Tviteru: @pastortedwilson i Fejsbuku: @Pastor Ted Wilson.

Radost Gospodnja je vaša sila

Decembar 2001. bio je težak period za stanovnike Argentine. Ministar finansija te zemlje objavio je zamrzavanje svih bankovnih računa. Niko nije mogao da podiže novac sa svog računa; kreditne i debitne kartice nisu funkcionisale. Gotovina je stvarno bila dragocena – i ako neko nije imao gotovine u kući, stvari bi se vrlo brzo iskomplikovale. Ovo zamrzavanje je trebalo da traje samo nekoliko dana. Devalvacija argentinskog pezosa je u početku značila gubitak oko polovine njegove kupovne moći. Ubrzo je došlo do socijalnih nemira. Ljudi koji ne mogu da kupe hranu i dalje moraju da jedu. U mnogim delovima zemlje supermarketi su bili opustošeni.

Mi smo živeli u Argentini tog decembra 2001. Bankomat u našem malom univerzitetskom gradu takođe nije radio. Kod kuće smo imali malo novca – a niko nije znao kad će se banke ponovo otvoriti. Osećaj propasti zavladao je zemljom u vreme kad bismo obično pevali „Tihu noć“ i izmenjivali darove. Naše dve kćeri, od 4 i 2 godine, nisu previše brinule zbog toga. Letnje vreme bilo je prijatno; nije bilo nastave u školama (niti na fakultetima), a Božić je bio vrlo blizu.

Moja žena i ja nismo bili tako spokojni. Univerzitet je ponudio kredit za naš mali lokalni supermarket, kako ne bismo gladovali. Imali smo nešto gotovine, pa smo odlučili da se odvezemo do najbližeg velikog grada i u našem uobičajenom supermarketu kupimo kćerima sitne poklone. Robe je bilo vrlo malo. Čak i kad ste imali gotovinu, većina rafova bila je prazna. Konačno smo izabrali dve plastične šolje, dva plastična tanjira, i dve plastične posudice za žitarice – usklađenih boja – kao dar našim devojkama. To baš i nije bio neki poklon iz snova.

Božić je brzo stigao i došao je trenutak raspakivanja darova. Pored žutih i zelenih plastičnih posudica, moja žena, Šantal, bila je sašila i lepe keceljice za devojčice. Nikad neću zaboraviti čistu radost na licima naših kćeri dok su raspakivale poklone i konačno ugledale svoje plastične posudice. Blistavih lica držale su svoje posudice i stavile ih na sto već za prvi naredni obrok. Čak i danas, 18 godina kasnije, mi još uvek imamo te posudice u ormaru, malo pohabane i mnogo puta upotrebljene. Ne smemo nikom da ih damo. One pričaju priču o zahvalnosti i radosti.

KADA NE OSEĆAMO RADOST

Za Jezdru i Nemiju, koji su živeli u Jerusalimu po povratku iz prognostva, vremena su takođe bila teška. Decenijama ranije Bog je svoj narod vratio iz vavilonskog ropstva – barem one koji su to želeli (Jezdra 1; 2). Ono što su zatekli bilo je obeshrabrujuće. Grad i njegov hram bili su u ruševinama. Nije bilo gradskih zidina koje bi pružale zaštitu. Mnogi susedni narodi gledali su na povratnike sa sumnjom, pa čak i sa otvorenom mržnjom.

Sada, 80 godina od kad se prva grupa vratila i ponovo sazidala Hram, stvari se nisu činile mnogo boljim. Kako da verujemo Bogu suočeni sa toliko izazova? Kako možemo da se radujemo kad se borimo da preživimo, a Bog kao da nije tu? Kako možemo da radošno idemo napred kad se On ne oglašava?

Kako reagujemo suočeni sa silom Božje reči, kad bivamo uhvaćeni u sopstvenoj sebičnoj stvarnosti?

Problemi Izrailja nisu bili samo materijalne prirode. Bile su im potrebne nove zidine da štite Jerusalim – i Bog je odgovorio na tu potrebu. Ali osim srušenih zidina, Bog im je bio potreban i da popravi njihove uništene živote. Mi se slamamo kad ignorišemo (aktivno ili pasivno) Božju volju za naš život. Mi se slamamo kad iz vida izgubimo ljude oko nas kojima je potrebna Njegova blagodati i fokusiramo se samo na sopstvene potrebe. Izrailj je ignorisao Božju volju za svoj život. Izrailj je pogazio prava slabih i bespomoćnih. Sebičnost i pohlepa su ti koji ubijaju radost i nadu.

LEK

Tada su Jezdra i Nemija skovali plan. Jezdra, književnik i sveštenik, zajedno sa Nemijom, namesnikom koga je postavio dvor, sazvali su naroda na zbor (Nem. 8). Napravili su drvenu platformu na otvorenom trgu ispred Vodenih vrata. Pozvan je sav narod da čuje jedino ono što nam pomaže da promenimo fokus i oživimo – Božju reč. To nije bilo obično bogoslužje u 11 sati. Od jutra do podneva glavari su čitali iz Tore, Božjeg zakona. A pošto su mnogi izgubili sposobnost da razumeju hebrejski, prevedeno im je simultano, sa brižljivim objašnjenjem značenja reči (Nem. 8,7-8).

Kako reagujemo suočeni sa silom Božje reči, kad bivamo uhvaćeni u sopstvenoj sebičnoj stvarnosti? Većina ljudi plače. Shvatamo ko smo u stvari kad se pogledamo u ogledalu Božje Reči.

Jezdrini i Nemijini slušaoci takođe su plakali dok su ih pažljivo pratili (stih 9). Tada čujemo zapanjujuće Jezdrine reči: „ Idite i jedite pretilo i pijte slatko i šalžite dijelove onima koji nemaju ništa zgotovljeno, jer je ovaj dan svet Gospodu našem. Zato ne budite žalosni, jer je radost Gospodnja vaša sila“ (stih 10).

Ovde se ne govori o reformi zdravlja, niti o zdravom životu. U svetu prirodne hrane, koje je često bilo nedovoljno, nalog da se jede „pretilo“ i „pije slatko“ značio je: „Hajde da proslavimo obilje Božjih darova i blagoslova – a onda podelimmo te blagoslove sa ljudima oko sebe.“ Upravo završetak ovog stiha nam upada u oči: Radite to, kaže Jezdra, „jer je radost Gospodnja vaša sila.“

Stručnjake za Stari zavet zbušnjavio je ovaj izraz. Da li se radost Gospodnja odnosi na radost Izrailja zbog njihovog Boga, ili ukazuje na nešto još uzbudljivije i moćnije? Može li to značiti da biblijski tekst ukazuje na radost koju Gospod doživljava kad vidi svoj narod ujedinjen u obožavanju, koji na kraju dobija šire shvatanje stvari? Lingvistički, obe ove mogućnosti predstavljaju važeća tumačenja.*

Sa teološkog gledišta, meni se druga mogućnost čini boljom. Naša snaga nije u radosti koju smo sami stvorili – čak i kad smo shvatili svu složenost teologije. Naša sila je u Božjoj blagodati i Njegovoj radosti zbog našeg spasenja i posvećenosti. Isus to nagoveštava kad kaže da će „biti veća radost na nebu za jednoga grješnika koji se kaje, negoli

za devedeset i devet pravednika kojima ne treba pokajanje“ (Luka 15,7). Vidimo radost oca u priči o izgubljenom sinu koji se vraća trčeći, a otac ga grli i naručuje slavlje (stihovi 20-24).

Naše dve kćeri ne sećaju se naročito argentinske propasti pezosa iz 2001. Ali se sećaju svojih plastičnih posudica. Njihova radost nam je ulepšala dan. Naša sila je u Njegovoj radosti zbog nas. Kakav je to divan Bog koji uživa da daje blagodati nezahvalnima i nespokojnima!

* G. C. Vong: „Zapažanja o 'radosti' u Nem. 8,10“, *Vetus Testamentum* 45.3 (1995):383-386.

Džerald A. Klingbeil je pomoćnik urednika časopisa *Adventist World*, koji nastoji da duboko shvati Božju radost i to podeli sa drugima.

Fokus

Radost putovanja

Da li se radost može naći u svakoj situaciji?

Omiljena crkvena pesma „It is Well with My Soul“ (Dobro mi je u duši) sadrži ovaj dragoceni stih: „Ma šta da mi se desi, Ti si me naučio da kažem: Dobro mi je, dobro mi je u duši.“

I u dobru i u zlu, osećanja koja se kod čoveka javljaju dok peva taj stih menjaju se kao godišnja doba. Ako je naš hod sa Isusom predviđen da nam osigura pronalaženje mira u Njemu i Njegovo prisustvo u svakoj situaciji, kako to stvarno izgleda?

Tražili smo od nekolicine čitalaca širom sveta da nam pišu o tome šta znači pronaći radost na svakom putu kojim smo krenuli, šta znači iskreno moći otpevati reči te crkvene pesme i to stvarno misliti. Molimo se da i vi pronađete nove perspektive i nove razloge da ojačate svoj osećaj nade iz onoga što su oni podelili sa nama. - Uredništvo.

Kroz vatru

Naš život se dramatično promenio u četvrtak, 8. novembra 2018. Zapazivši jedinstvenu boju ranog jutarnjeg sunca, izašli smo da vidimo šta se dešava. Uskovitlani oblaci crnog dima bili su prvi znak da će plamen velikog požara uskoro progutati naš dom i imovinu, zajedno sa većim delom grada Paradajs u Kaliforniji. Bili smo ozbiljno uplašeni dok smo se vozili kroz vatru, napuštajući grad koji nam je bio dom 14 godina. Pa ipak je postojao čudan osećaj mira dok su reči „...kad pođeš kroz oganj, nećeš izgorjeti i neće te plamen opaliti“ (Isa. 43,2) postajale naša realnost.

Kao i svi drugi, i mi smo se borili sa simptomima stresa usled kritičnog događaja. Naše emocije prolazile su razne faze žalosti zbog gubitka i nasilne promene života.

Pa ipak smo u tome videli Božju ruku i obilne blagoslove. Božje reči koje je Meri pročitala tri dana posle požara – „...vodiću ih stazama kojih nijesu znali“ (Isa. 42,16) – upućivala nas je da verujemo da će nam On dati snagu i voditi nas. Bog nas je doveo do novog doma u blizini našeg sina i njegove porodice, do novih prijatelja, do novog i drugačijeg života.

Pavlove reči „...jer se ja navikoh biti dovoljan onijem u čemu sam“ (Fil. 4,11) – dobile su novo značenje.

Naš izbor je da verujemo da je Bog uvek blizu. Otkrili smo da je zadovoljstvo stvar izbora – izbora da verujemo da Bog hoda sa nama, vodi brigu o nama i daje nam sve što nam je potrebno. Njegovo prisustvo je veće od bilo kog požara. ☺

Ben i Meri Mekson bili su pastori adventističke crkve sedmog dana u mestu Paradajs, Kalifornija pre penzionisanja 2017.

Gledanje napred i dalje od toga

„**R**adost“ je kratka reč koja se ipak odnosi na mnoga iskustva. Radost aktivira celo naše biće. Mi počinjemo da zračimo iznutra, sagledavajući svoje svakodnevne i buduće poslove u novom svetlu, punom nade.

Unutrašnja radost smanjuje značaj crnih oblaka i težište pomera ka blagoslovu kiše. Iscrpljenost na kraju dana ispunjenog teškim radom ocenjuje se kao nagrada za dobro obavljen posao dok iščekujemo okrepljujući odmor. U mom poslu radost je dok slušam svoje male pacijente na govornoj terapiji kako s naporom izgovaraju svoje prve reči. U mojoj porodici pomaže mi da se ne opterećujem odlaskom svog sina na koledž, već da se unapred radujem narednom porodičnom okupljanju.

Radost je dar koji dolazi samo od Boga nade silom Duha Svetoga (Rim. 15,13). Ispunjena sam radošću posle lične molitve, kada znam da sam saslušana. Ona dolazi sa shvatanjem da se uprkos našem nemirnom svetu sve odvija prema Njegovom planu.

Iznad svega, radost je ono što osećam kad se setim da „još malo, vrlo malo, pak će doći onaj koji treba da dođe i neće odocniti“ (Jev. 10,37). Radost je sigurnost da ću se vrlo skoro izgubiti u večnom Božjem zagrljaju. ☺

Ana Zemleduh je logoped i majka dvojice tinejdžera iz Obere, Misiones, Argentina.

Osnovna melodija radosti

Pavle mnogo piše o radosti u svojoj poslanici Filibljanima, završavajući usklikom: „Radujte se svagda u Gospodu, i opet velim: radujte se“ (4,4). Ovde intrigira reč svagda. Jer kako da se radujem kad se sve oko mene ruši? Kako da se radujem ako se moje telo i moja duša raspadaju? To je verovatno razlog zašto neki misle da je radost krhka i nedostižna, privremena i prolazna. Ako bol i tuga ospu paljbu na radost, od nje će često ostati samo prah i pepeo. Međutim, ja verujem da se stvarno dešava upravo ovo: patnja ubija sve naše suptilne zamene za pravu radost.

Treba da postoji snažnija radost, ona koja je otporna na napade svih strašnih okolnosti u životu. Prorok Avakum divno opisuje tajnu radosti na kraju svog psalma; iako su okolnosti u kojima živi krajnje teške i mračne, on kliče: „Ali ću se radovati u Gospodu, veseliću se u Bogu spasenja svojega“ (Avak. 3,18). Naslućujem da je Pavle čitao ovog proroka dok se svakodnevno molio Bogu u svojim poslednjim danima u zatvoru, neposredno pred pisanje poslanice Filibljanima.

U mom životu postoji jedna osnovna melodija radosti, jer je

Bog ušao u moj život. Čak i kad patim, postoji radost u Bogu i radost zbog svih dobrih darova kojima me je obasuo. Iz iskustva znam da su radost i zahvaljivanje vrline-bliznakinje. Danas mogu potražiti tri razloga da budem zahvalan. Zahvaljujući takvom poimanju radosti odjednom otkrivam stvari, situacije i ljude koji me čine zahvalnim i radosnim. Radost je stav prema Bogu i prema životu, koji čini teškoće podnošljivim.

Johan Sebastijan Bah i Johan Frank su to pravilno shvatili. Čuveni motet *Jesus, meine Freude* (Isus, moja radost) govori o mnogim teškoćama hrišćanskog života. U završnom stihu kaže se da ovde i sada, uprkos svoj patnji, nastaje radost kad „gospodar radosti“ Isus uđe u srce i odatle istera sve „misli o žalosti“. One nad nama više nemaju nikakvu moć.

Postoji radost i kad trpimo bol – jer je Bog sa nama. ☺

Martin Prebstle je dekan Teološkog odseka Šlos Bogenhofen u mestu St. Peter am Hart, Austrija.

Bog je moja snaga

Čovek koji je bio moj muž skoro 19 godina preminuo je u nedelju, 23. novembra 2014. godine – i to je dan koji će mi zauvek ostati urezan u sećanju.

Osim gubitka majke, kad sam imala samo 16 godina, to je bila najgora vest koju sam ikad primila. Moj muž je umro posle samo sedam dana bolesti. Mi smo mislili da ima grip, ali kad je dobio konvulzije, znala sam da prognoza nije dobra.

Nisu mi dozvolili da budem sa njim u sobi za hitan prijem dok su doktori vršili različita testiranja. To je bilo vrlo mučno. Konačno je dežurni lekar kazao: „Vaš muž ima meningitis.“ Rečeno mi je da su bubrezi i ostali vitalni organi

već počeli da otkazuju i da treba da pripremim sebe i decu (tada 16-godišnje trojke) za najgore. Nažalost, kad sam sutradan došla u bolnicu, obavешtena sam da je preminuo.

Toliko mi je misli proletalo kroz glavu. Hoćemo li preživeti ovu muku? Kako ćemo opstati finansijski? Hoću li moći da plaćam sve račune? Hoću li moći zadržati troje dece u školi sa mojim primanjima?

Ali moj Bog je jedan neverovatan Bog! Setila sam se Njegovih mnogobrojnih obećanja. A jedino što sam od Njega tražila, On mi je spremno dao: mir, mir koji prevazilazi svako razumevanje.

Moj muž je bio čovek koji je voleo Boga i verovao u Njega, i ja sam se utešila činjenicom da je umro u Njemu. Bili smo obećali jedno drugome da ćemo uvek voleti Boga i ta mi je misao

On mi je spremno dao: mir, koji prevazilazi svako razumevanje.

davala snagu da idem dalje. Moja snaga potiče od Svemoćnog. Svoje potpuno poverenje dala sam Onom koji mi je dao život i On se pobrinuo za nas.

Moj sin i kćeri sada imaju po 21 godinu i nikad nismo prestali da verujemo da je Bog naš izvor snage. ☺

Karlin Fišer provela je 13 godina kao finansijski analitičar u banci, a sada je menadžer u jednoj hrišćanskoj radio stanici u Johannesburgu, Južna Afrika.

Božji megafon

Ako tražite priču o čudima, ova to nije. Ako tražite brzo rešenje problema, takvog nema. Ako ste se umorili od traženja i želeli biste da za promenu nađete nešto drugo, onda na stvari gledate iz pogrešnog ugla.

Mislila sam da imam dobar odnos sa Bogom. Mi bismo ponekad porazgovarali, a u crkvu sam išla redovno. Svi su mislili da imam savršen život. Znala sam da nešto nedostaje, ali sam bila previše zaokupljena svakodnevnim životom da bih obratila više pažnje na to.

Tada je moj brak propao. Odjednom sam se borila da svom životu dam smisao. U tom procesu sam pročitala kod K. S. Luisa: „Bog nam šapuće u našim zadovoljstvima, govori u našoj savesti, ali više u našim mukama. To je Njegov megafon za buđenje gluvog sveta.“

Sada sam pažnju posvetila

Bogu. Napustila sam Šri Lanku i vratila se kući u Indiju. U procesu otvaranja mog srca Bogu, ustanovila sam da otvaram srce svemu što me okružuje. Neko vreme sam napustila društvene mreže i dane provodila penjući se na mango drveće sa mamom, šetajući sa tatom rano izjutra, berući voće sa rođacima, čitajući napolju na svežem vazduhu, dok mi je moj verni pas ležao kraj nogu.

Polako, vrlo polako shvatala sam da sam se pogrešno molila. Sebično sam tražila od Boga da mi omogući lako prevazilaženje problema i na čudesan način popravi ono što je pokvareno. On je to mogao učiniti. Ali ja tada ne bih ništa naučila. Umesto toga, Bog je od mene tražio da se stalno oslanjam na Njega.

U roku od devet meseci jedna bliska prijateljica je umrla od tumora na mozgu; moj voljeni deda je preminuo; moja najbolja

prijateljica prestala je da sa mnom govori zbog jednog nesporazuma; i moj 12-godišnji brak se završio. Spakovala sam svoj život u dva kofera, napustila firmu čije sam osnivanje pomogla 10 godina ranije; sa suzama se oprostila od moje crkvene porodice, prijatelja i divne zemlje Šri Lanke. Izgubila sam sve, ali sam pronašla Boga kao nikad pre i to je divno i stvarno. Bog me tako čvrsto drži uz sebe da su moje spoljne okolnosti postale nebitne. Ne znam šta me čeka u budućnosti, ali Bog zna, i to je dovoljno. Njegovi milostivi darovi svakoga jutra novi su i prekrasni. ☺

Čeril Hoson, dizajnerka unutrašnjeg uređenja piše iz Hosura, Indija. Kad može, odjuri u planine da stopira i fotografije.

Ukorenjeni u veri

Kad čujem izraz „ukorenjen u veri“, setim se Majka.

Iako najsnažniji i najpredaniji student na univerzitetnoj atletskoj stazi i sportskom timu, Majk je uvek bio spreman za predavanja, za pomoć kolegama, za dobrovoljni rad. Ušao je u vojnu službu kao lekar posle 11. septembra. Poslednjeg dana semestra zastao je kraj moje kancelarije. „Znam da će me Bog čuvati. Da li to mogu da obećam i drugima? Uskoro ću izbliza gledati umiranje. Kako da kažem ljudima: «Bog vas nije napustio?» Pretpostavljam da ja ostajem ukorenjen u veri. Da ću sebe uvek podsećati da je Bog sa mnom.“

Pokušavam da ne zaplačem dok shvatam koliko je težak Majkov posao. *Ukorenjen u veri... Sviđa mi se to.* Posle toga sam izgubio kontakt sa njim.

Sedam godina kasnije, kad su me pozvali u dečju bolnicu, posećujem porodicu čijem će detetu biti amputirana noga. Stiže i doktor, objašnjava proceduru, a zatim seda pored dečaka: „Za tebe ću učiniti najviše što mogu. Ne brini, drugar – Bog te neće napustiti kad uđemo u operacionu salu. On ide sa nama.“

Doktor ustaje, gleda me, smeši se i kaže: „Kapelane, može li jedna molitva pre nego što krenemo?“ *Ukorenjen u veri.*

Mnogo sati posle toga mi sedimo i nastavljamo tamo gde smo nekad stali. Majk, dečji hirurđ-ortoped, ostao je bez obe noge u eksploziji negde daleko od kuće. On iz iskustva zna kakvo će lečenje biti potrebno tom dečaku i to u njemu budi još veće saosećanje. „Bilo je to teško vreme, ali Bog me nikad nije napustio. Ja Ga nikad nisam pustio da ode. Osećao sam se kao da sam bio iščupan iz korena, pa ponovo posađen, dok je novo korenje raslo sve dublje, kao i moja želja da služim Bogu. Tada sam ponovo naučio da hodam.“

Vozeći se kući zahvaljujem Bogu što me je podsetio da biti *ukorenjen u veri* predstavlja jedini način da se hoda. ☺

Diksil Rodrigez je bolnički kapelan i univerzitetni profesor u državi Teksas, SAD.

Molitva na španskom

„Mogu li da ti ispričam priču?“

DIK DIRKSEN

„**T**reba da odeš kao student-misionar.“

Bile su to reči mog pastora u kampusu Univerziteta Loma Linda, ali mi se ideja činila potpuno ludom. Nisam želeo da budem student-misionar; želeo sam da ostanem u Kaliforniji i završim studije. Zašto bih želeo da ostavim prijatelje i odem u neko strano mesto?

„Bolnici Bela Vista potreban je kapelan na godinu dana“, rekao je pastor Dejv.

„Da li bi želeo da ideš kući?“

Moj otac je bio administrator u bolnici Bela Vista kad sam išao u osnovnu školu. Stekao sam mnogo prijatelja, zaljubio se u Portoriko i proveo stotine sati loveći leptire u gustoj bambusovoj džungli.

„Vraćanje kući“ bila je odlična ideja. Ali iz pogrešnih razloga.

* * *

Počeo sam da sanjarim, zvao roditelje i podneo prijavu za studentsku misiju. Tri meseca kasnije leteo sam iz San Dijega, Kalifornija, u Majami, Florida, a odatle dalje do San Huana i Majageza, Portoriko. Imao sam 21 godinu. Mlad i lud.

Prvog dana na poslu toplo me je dočekaio kapelan Fred Hernandez i odveo me na sprat, u porodilište.

„Ovo je savršeno mesto da se počne kao kapelan“, rekao mi je Fred dok smo se penjali stepenicama.

U prvoj sobi su bili srećna majka i otac sa svoje troje dece. Pridružili smo

im se dok su se divili bebi, izgovorili kratku molitvu, rukovali se i otišli.

Tada je kapelan Fred pogledao na svoj sat, prebledeo i rekao: „Dik, zaboravio sam da moram da budem u TV stanici u centru Majageza za 20 minuta. Moram odmah da krenem. Dobro ti je išlo u prvoj sobi. Mnogo mi je drago da si tu!“

Ostao sam sâm – student-misionar u svojstvu kapelana, koji je učio da postane propovednik, ali nije znao ništa o poslu kapelana.

U sledećoj sobi zatekao sam vrlo tužnu 15-godišnju neudatu majku koja je svoju bebu davala na usvajanje. Pomolio sam se na engleskom i izjurio iz sobe.

U prizemlju sam potražio nekog „lakog“ pacijenta na odeljenju. Žena koju sam odabrao zagledala mi se duboko u oči i upitala: „Mladiću, znate li da se molite na španskom?“

„Ne“, odgovorio sam, preplašen da sam uhvaćen kao neko ko se samo pretvara da je ono što nije.

„Sientate!“ (sedite), kazala mi je.

Seo sam, slušao i naučio kako da najjednostavnije molitve izgovorim na lošem španskom jeziku.

* * *

Narednih sedmica posetio sam mnogo pacijenata sa kapelanom Hernandezom i počeo da se osećam opušteno, „slušajući“ u bolesničkim sobama. Lagano, vrlo lagano počeo sam da se donekle osećam kao kapelan.

Napustio sam porodicu Rodríguez kad sam im bio najpotrebniji.

Jednog popodneva pozvan sam da se vidim sa porodicom Rodríguez na odeljenju za rak. Baka Rodríguez je već neko vreme bila u bolnici i činilo se da bi tog dana mogla umreti.

Zategao sam čvor na svojoj tankoj crnoj kravati, obukao plavi kapelanski sako, uzeo svoju debelu špansku Bibliju i stepenicama sišao do prvog sprata. Ona je bila samo još jedan pacijent koga je trebalo posetiti pre večere i jedva sam čekao da završim posao.

Gospođa Rodríguez bila je u sobi sa četiri kreveta, pored velikog prozora koji je gledao na bolnički vrt. Ušao sam u prostor odeljen zavesom i ugledao osam lica punih iščekivanja.

Zastao sam kao ukopan. Svi ti ljudi tražili su od moje duše da im pruži nadu i ohrabrenje, mrvicu duhovne snage koja će im olakšati da puste baku da ode.

Njihove nade otkrile su praznu pustinju u mojoj duši.

Ja sam bio samo student-misionar u svojstvu kapelana. Učio sam da postanem pastor. Znao sam dovoljno španskog da bih zvučao mudro. Znao sam dovoljno o Bogu da bih se nekako snašao. Ali ovi ljudi su želeli više od običnih reči. Oni su želeli da kroz mene osete Božji zagrljaj. Ali ja nisam imao ništa da im dam.

Želeo sam da pobegnem, da se spasem od prodornih očiju i mirisa smrti, da odem sa ovog mesta gde se moja slaba vera tako jasno otkrila.

Očajan, pao sam na kolena, zgrabio bakine ruke i molio se.

„Bože, oprosti mi. Nemam ništa da dam. Pomozi mi!“

Onda sam izjurio iz sobe, istrčao kroz bolnički ulaz, pa pored ogromnog mango drveta, zatim kroz bolničku perionicu i daleko pozadi do obližnje plantaže banana, gde sam na mekoj vlažnoj travi našao dobro mesto za plakanje.

Sve sam uništio. Izdao sam Boga. Pokazao sam svima da je moje hrišćanstvo samo fasada. I najgore od svega, napustio sam porodicu Rodríguez kad sam im bio najpotrebniji. Oni će reći dr Anhelu, i on je verovatno već

naredio da mi se spakuju stvari i kupi karta za povratak kući.

Bio sam gord; sada sam ponižen. Slomljen.

Kasnije, posle mnogo priznavanja i molbi upućenih Bogu, odvuкао sam se natrag do bolnice. Sećam se svega sa tog povratka. Voća koje truli ispod drveća. Jarko crvenih i zelenih žbunova poinsetije. Blatom isprljenih betonskih stepenica kojima su se hiljade porodica pele do bolnice da nađu nadu.

Glava mi je bila pognuta. Pokušavao sam da budem nevidljiv.

Dr Anhel me je sreo na ulaznim vratima, uhvatio za ramena i tražio da mu kažem šta se desilo u onoj sobi.

„Šta si rekao tim ljudima?“

Ja sam se slomio, tačno mu ispričao šta se dogodilo i molio da mi oprosti. Pre nego što je stigao da mi odgovori, prekinula nas je porodica Rodríguez koja je silazila bolničkim stepenicama. Svi su me grlili i govorili 1000 stvari koje nisam razumeo.

Kad su otišli, ostali smo samo dr Anhel i ja.

„Dik, jesi li se molio na engleskom ili španskom?“ blago me je upitao.

„Na engleskom“, prošaputao sam.

„Oni nisu tako rekli. Oni su hvalili Boga zbog divne samilosne molitve koju si izgovorio. Reči su bile upravo savršene. I tako su mogli mirno pustiti baku da umre. Zahvaljivali su Bogu za molitvu koju si izgovorio na savršenom španskom jeziku.“

Dr Anhel se vratio u bolnicu, a ja sam ostao da sedim sam na stepenicama umrljanim crvenim blatom, zahvaljujući Bogu što me je poslao kao studenta-misionara. ☺

Dik Dirksen, pastor i pripovedač koji živi u Portlandu, Oregon, SAD, poznat je širom sveta kao „lutajući sejač blagodati“.

Izdavač

Adventistički svet, međunarodni časopis Adventističke crkve. Izdavač je Generalna konferencija, Severna azijsko-pacifička divizija.

Izvršni izdavač i glavni i odgovorni urednik
Bil Not

Međunarodni menadžer za izdavaštvo
Čun Pjong Duk

Koordinacioni odbor Adventističkog sveta:
Si Jung Kim, predsedavajući; Jutaka Inada; German Lust; Čun Pjong Duk; Han Suk Hi; Dong Džin Liju

Urednici u Silver Springu, Mariland, SAD:
Sandra Blekmer, Stefan Čavez, Kostin Jordahe, Vilona Karimabadi

Urednici u Seulu, Korea:
Čun Pjong Duk; Džej Man Park; Hio Jun Kim

Tehnički koordinator
Merl Poire

Urednik u celini
Mark A. Finli, Džon M. Fauler, E. Edvard Cinke

Finansijski menadžer
Kimberli Braun

Upravni odbor:
Si Jung Kim, predsedavajući; Bil Not, sekretar; P. D. Čun; Karnik Dukmecijan; Suk Hi Han; Jutaka Inada; German Lust, Rej Valen; po dužnosti: Huan Prestol-Puesan; G. T. Ng; Ted N. C. Wilson

Umteničko uređenje i dizajn:
Types & Symbols

Tehničko uređenje Adventističkog sveta – Pregleda:
Rusija: Vitali Kacal
Srbija: Gordana Ardeljan

Prevodilac:
Olga Šušak

Piscima:
Rado prihvatamo nezatražene članke. Adresa uredništva je 12501 Old Columbia Pike, Silver Spring, MD 20904-6600, U.S.A.

Faks uredništva: (301) 680-6638
I-mejl: worldeditor@gc.adventist.org
Veb-sajt: www.adventistworld.org

Adventistički svet izlazi mesečno i štampa se istovremeno u Koreji, Brazilu, Indoneziji, Australiji, Nemačkoj, Austriji i Sjedinjenim državama. Časopis Adventistički svet – Pregled izlazi tromesečno.

2019, № 3

Hrišćanska
adventistička crkva

Glas milenijalca

PISMO KOJE JE DVADESETOGODIŠNJAK UPUTIO SEBI

Srećan rođendan! Danas ulaziš u „dvadeset finih“, kako to zovu tvoji prijatelji. Pređimo odmah na stvar. Sada kad si i zvanično milenijalac, znam da misliš da si čuo već sve od svojih „staromodnih“ starijih savetnika. Ali postoji nešto što *moraš* da pamtiš: ona četiri životna slova C (na engleskom). Uz svaki *izazov* (**challenge**) ide *izbor* (**choice**), koji vodi ka *posledici* (**consequence**), a to nam vremenom određuje *karakter* (**character**).

Kad se kao zreli 50-godišnji advokat* na vrhuncu karijere osvrnem unazad, zaključujem da svoj uspeh dugujem Božjoj milosti i blagoslovu za izbore koje sam napravio u odnosu na Njega kad sam bio u svojim dvadesetim. Mama mi je uvek govorila da ukoliko nemam svoj stav, pašću zbog bilo čega. Najbolja odluka koju sam doneo bila je da budem Bogu poslušan, naročito kad su ulozili bili visoki.

Jedan od tih presudnih trenutaka u mojoj uspešnoj karijeri bio je pre više decenija tokom mojih ispita na poslednjoj godini pravnog fakulteta. Sećam se toga kao da je bilo juče – kako mi se želudac zgrčio kad je profesor objavio mojoj klasi da je poslednji ispit koji treba da polažem predviđen za subotno jutro. „Neće biti izuzetaka – čak ni za adventiste u ovoj klasi“, glasno je uzviknuo. Au! Ako ne izađem na ovaj ispit, to će me očigledno sprečiti da diplomiram pravo.

U mislima sam se vratio na proteklih pet godina svog života, na sve one besane noći i napore dane provedene u čitanju i bubanju debelih udžbenika. Je li to sve bilo uzalud? *Naravno. Bože, razumećeš ako izađem na ovaj poslednji ispit, zar ne?* Ova pomisao je bila preveliko iskušenje. I tada, baš kao i sada u mojim pedesetim, najviše sam se plašio neuspeha.

Uz svaki izazov ide mogućnost izbora.

Tog sudbonosnog dana mnoge moje kolege adventisti ušli su u ispitnu salu, dok sam se ja uputio ka crkvi da otpočnem subotu.

Usred svih tih briga okruživao me je mir Božji. Shvatio sam da je moja akademska budućnost neizvesna. Moja šansa da diplomiram bila je vrlo mala. *Pet godina pravnog fakulteta pušteno niz vodu!* Doneo sam odluku koja će imati posledice.

Svaki izbor ima svoju posledicu.

Naredne sedmice otišao sam da se dekanu požalim na svoj slučaj. On me je poslao natrag profesoru, koji je bio vrlo ljut zbog moje „pobune“ i neizlaska na njegov ispit u subotu. Međutim, u čudesnom obrtu stvari on mi je ponudio da izađem na poseban dodatni ispit sledećeg meseca. Bio sam zapanjen. Isti onaj Bog koji je spasao tri Jevreja (Dan. 3) uradio je to ponovo, za mene. On je tako uredio okolnosti da ja dobijem dodatnih mesec dana za pripremu ovog važnog završnog ispita! Na kraju sam diplomirao sa odličnim ocenama.

Izbor određuje vaš karakter.

Obraćanje Bogu biće odlučujući faktor kako se primi ćemo kraju. „Bojte se Boga i podajte mu slavu jer dođe čas suda njegova“ (Otkr. 14,7) jasna je poruka za poslednje časove čovečanstva. Naučio sam da mi je donošenje pravilnih odluka u mladosti pomoglo da i sada pravim pravilne izbore – i pripremi me da tako nastavim i u budućnosti. Jednostavna odluka da se ne povinujem pritisku da polažem ispit u subotu pripremila me je za još teže odluke. Uz svaki *izazov* ide *izbor*, a on vodi ka *posledici*, što s vremenom određuje naš *karakter*. ☺

* Mnogo hvala mom prijatelju advokatu koji mi je ljubazno dozvolio da ispričam ovu istinitu priču, videnu njegovim očima.

Frederik Kimani je lekar-savetnik rođen u Najrobiju, Kenija, koji sa ogromnim žarom gradi mostove između Boga i mladih ljudi kroz muziku.